

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Β' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 14

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1905

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

[Το παρόν τεύχος συνοδεύεται υπό
όλοσελίδου εικόνας της Α. Β. Υ. της
Πατριστείας Σοφίας].

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον συνεχίζει, ἀπερρόφα τὸν νεαρὸν ζωγρά- φον ἦτο ἡ Τέχνη. Ἀφωσιωμένος εἰς τὰ θέλημά της ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, ἠσθάνετο ἕνα ἔρωτα, ποῦ δὲν ἠσθάνθη οὔτε διὰ τὴν ὡραίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξε διὰ γυναῖκα του. Μία μανία διὰ τὴν δόξαν τὸν εἶχε κρυβύσει. Ὁνειροπόλει διαρκῶς θριάμβους. Καὶ ἐσπούδαζεν ἀδιακόπως τὴν Φύσιν, εἰσέδεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Τέχνης καὶ σιγὰ ἀφαιρούμενος ἔμενε ἀκίνητος, ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς εἰκόνης ποῦ ἔ ζωγράφιζε, μὲ τὰ πινέλα εἰς τὰς χεῖρας, ὡσεὶ κεραινόπληκτος.

Ἀγαπᾶσε τὴν χαριτωμένην γυναῖκούλα του, τὸ πανέμορφο παιδάκι του. Ἀλλὰ πρὸ τῆς Τέχνης ὅλα ἐσμυρύνοντο καὶ ἐκν- ριάσκει ἡ Ἰδέα. Τὸ πνεῦμα κατέσχευε τῆς καρδίας, τὸ Ἰδανικὸν ὑπερεῖχε τῆς Στοιχείας.

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε δύσει ἀκόμη. Εἰς τὸ φτωχικὸν οἶκτον τοῦ ζωγράφου ἐβασίλευε τὸ κρύον. Μόνον αὐτὸς ἐθερμαίνετο ἀπὸ τὴν Τέχνην. Τὸ παιδάκι του εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον ἦτο ἄσροστο. Ἐκοιμᾶτο. Ἡ μητέρα εἰς τὸ μαγειρεῖον ἠτοίμαζε τὸ Χριστούγεννο. Ὁ καλλιτέχνης μέσα εἰς τὰ σύννεφα τοῦ τοιγράου του, μόνος εἰς τὸ ἀτελεῖ του, ἦτο βυθισμένος εἰς τὰ προσφιλέα του καλλιτεχνικὰ ὄνειρα. Ἄν τὸ σῶμα του ἦτο εἰς τὴν γῆν, ὁ νοῦς του περιώδευε εἰς τὰ ἔρη.

Ἄφνης ἀναστήθῃ ὅλος χαρὰ. Μία εὐτυχὴς ἐμπνευσις! Ἄφρον εἶνε Χριστούγεννα. Φαντάζεται ἀμέσως τὸν Χριστὸν νήπιον, εἰς τὴν πενήραν φάτην, μὲ τὴν πνοὴν τῶν ἀλόγων ἀνοθῆν του. Ἰδοὺ ἐν ἔργον ποῦ ἠμποροῦσε νὰ τὸν δοξάσῃ. Εἰς τὴν ζωὴν του δὲν εἶδε πᾶσα ἀλλοῦ καλλιτέχρον μὲ τὴν ἀναπαρά- στασιν αὐτῆν. Ἦτο μία πρωτοτυπία καὶ ἔστρεπε ἀμέσως νὰ ἐπιωφελήθῃ. Ἐστρεπε ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ πραγματικότης. Ἄλλ' ἐχρειάζετο τὴν σιγμὴν ἐκείνην μὲτ' ὅλα. Ἄ, ὁ καλλιτέχνης εἶνε σήμερον εἰς τὰς εὐτυχίας του ἐμπνευσις. Τὸ παιδάκι του! Τὸ καλλιτεχνικὸν μὲτ' ὅλα τὸν ἄγγελον ἐκείνον; Ἀριστοῦ ὅτι τὸ παιδί του εἶχε πνευσις. Ἀριστοῦ ὅτι τὸν κόσμον πρὸ τῆς μεγάλης ἰδέας νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν φάτην. Τεν- τῶνε ἕνα παρὶ στὸ τελλάρου, ἀρπάζει τὸ καβαλέτο του, τὴν παλέτα του, καὶ μπαίνει εἰς τὴν καμαρούλα τοῦ παιδιοῦ του. Κοιμᾶται βυθισμένος εἰς τὸ πνευσι τοῦ ζῆλου ἢ βαρεῖά του ἀναπνοὴ ἐξογκώνει τὸ μικρὸν τοῦ στήθος. Τὸ κρῶν εἶνε πολὺ συμμαζωμένον, μένει ὅπως τὸ εἶχε σκεπασί ἡ μητέρα του. Τὸ ξεσκεπάζει, τὸ γυμνώνει, τὸ τοποθετεῖ ὅπως ἐνόμιζε καλλιτέρα καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ σχεδιάσῃ. Ἡ μανία τοῦ κνοφορομένου ἀρ- στονορήματος τὸν κἀνει νὰ μὴ σκεπτεται ὅτι ἐγκληματῆ. Ἡ ἐργασία ἐνόσω προχωρεῖ τόσο τὸν ἐνθουσιάζει. Εὐτυχὴς καὶ εἰς τὴν στάσιν τοῦ παιδιοῦ. Σὺν νὰ ἐγεννήθῃ αὐτὴν τὴν σιγ- μὴν. Περᾶ ἀπὸ τὸ ζαλισμένον μυαλὸ τοῦ ἀφνης ἡ ἰδέα μήπως τὸ παιδί παρῶσῃ. Ἄλλ' ὁ μεγάλος Χριστὸς θ' ἀρῆσῃ νὰ πεθάνῃ ὁ μικρὸς Χριστὸς; Πατέρας τὴν ὡραν ἐκείνην δὲν ἦτο ἦτο ἕνας εὐφάνταστος καλλιτέχνης καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Ὁ πνευσι τῆς ἐμπνευσεως δίδει ταχύτητα εἰς τὸν χρο- στήρα του. Θαρροῖ ὄλονεν ὅτι βλέπει ἕνα φωτοστέφανον νὰ διαγράφεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδιοῦ του. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν συντελεῖται. Ρίπτει μερικὰς πιν- λίδας, διορθώνει τὰ γυμνά μέλη. Ἡ ἔκφρασις εἶνε θαυμασία. Ἀρκεῖ πλέον. Σκεπάζει τὸ παιδί, βυθισμένος πάντοτε εἰς τὴν κό- ρην, ἀρπάζει τὰ καλλιτεχνικὰ του εργαλεῖα, κλείεται εἰς τὸ ἀτελεῖ του, ἐξαπλώνεται παρατηρεῖ τὸ ἔργον του καὶ φωνάζει.

Ἰδοὺ ἡ Δόξα! Ὁ φωτοστέφανος τῆς παιδικῆς ἀθωότητος νομίζει ὅτι μετεπήδησεν ἐν τῆς ἰδίας τῶν κεφαλῆς ὡς στέ- φανος Ἀθανασίας. Καὶ δὴ ὄνειροπόλει ἀκόμη, ἂν μία κραυγὴ σπαρακτικὴ δὲν ἤρχετο ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ νὰ τὸν ἀνηγογγίσῃ. Πηγαίνει καὶ βλέπει τὴν γυναῖκα του ἐντρονον πρὸ τοῦ λένου. Τὸ παιδί τῆς παγωμένου, χωρὶς φορέματα, τυλιγμέ- νον ἀτάκτως εἰς μίαν κουβέταν. Ὁ καλλιτέχνης δὲν ἔφηρει τὸ μυστήριον εἰς τὴν μητέρα ἢ ὁποῖα κινδυνεύει νὰ τρολλῆθῃ. Κἀνει ἡ δυνατομένη ὅτι ἠμπορεῖ. Τὸ παιδί συνέχεται ὀλί- γον, ὅπως εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐπανακτῆσῃ τὴν ἀκωήσιαν. Ὁ πατέρας ἀποσύρεται σκεπτικὸς εἰς μίαν γωνίαν καὶ βυθίζεται πάλιν εἰς τὰ σύννεφα τῆς πίτας του.

Τὰ μεσάνυκτα, ἀκρυβὸς καθ' ἣν ὡραν γεννᾶται ὁ Χριστὸς, τὸ μικρὸ ἀγγελόυδι ἀπέθνησκε. Εἰς τὴν παγωνίαν τὴν μεσονύ- κτιον ἡ ἀστυχία ἐμπήγει τὰ νύχια τῆς εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς μητέρας ἢ ὁποῖα δλολύζει.

—Τὶ Χριστούγεννα! Χριστὸς γεννᾶται καὶ ὁ Χριστὸς μας πεθαίνει...

—Ὅχι ἀνέκραξεν ἔξαλλος ἀπὸ μίαν θλίψιν ἀνάμικτον μὲ ἀγαλλίασιν θριαμβευτικὴν ὁ καλλιτέχνης, ὁ εὐφάνταστος καλ- λιτέχνης. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀπέθανε! Ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας!

Καὶ ἐψώνει, κρατῶν σφιγτὰ τὰ χεῖρα του, ἐνώπιον τῆς ἀπομαρμαρωθείσης μητρός τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς Γεννή- σεως τοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁποῖα ἦτο καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ παιδιοῦ του, ποῦ ἀπεχαιρέτησε ἤσυχον-ἤσυχον πρὸ ὀλίγον τοὺς γηῖνους γονεῖς του...

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

* *

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

Νύχτα βαθεῖα ἀστέρια πολλὰ ἀλλὰ ἄτονα ἀγωνίες μυστικῆς σὲ μιά ἀπέραντη καὶ σκοτισμένη ἐρημία.

Οἱ δρόμοι δὲν φαίνονται καθαρά· τὸ θαμβὸ φῶς τῶν ἀστρῶν κατὰ ἀόριστα καὶ ἀραιὰ-ἀραιὰ σημεῖα μόνον κατορ- θώνει νὰ δείξῃ.

Οἱ τρεῖς ὁδοιπόροι ἀγωνιοῦν... Ἰδρὸς παγωμένος στάζει ἀπὸ τὰ μέτωπά τους· διαμαντόπετρες ἀνεκτίμητες, ποῦ στολί- ζουν ὑπερήφανα κάθε μέτωπο, ποῦ ἀντανακᾷ τοὺς ἴσκιους μιάς ἀγωνίας τόσο μεγάλης.

Εἶνε οἱ μάγοι τῆς Ἰουδαίας ποῦ προχωροῦν ἀναζητοῦντες τὸν Μάγον ὄλον τοῦ Κόσμου!...

*

Ἐξαφνα ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς ἀνοίγεται καὶ ἀνατέλλει ἕνα νέο ἄστρο· ἀλλοιούτικο ἄστρο· κινεῖται, καὶ γεμίζει τὴ μαύρη χλαμίδα τῆς νύχτας μὲ ἀυλάκια φωτεινὰ ῥόδα σκορπισμένα ἐπάνω σὲ μαρμαρῶδες πρασινάδες Φθινοπώρου. Ἡ κάθε κίνησις του διώγει τὰ σκοτάδια, δίνει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν χαμένην γαλήνην τῆς καὶ πλημμυρίζει ὅλη ἡ Γῆ ἀπὸ Φῶς.

Οἱ ὁδοιπόροι σηκώνουν τὸ βλέμμα μὲ ἀπορία.

Τὸ μαγικὸ ἀστέρι ἀστράφτει τώρα λαμπρότερα· νομίζει πῶς ἀγωνίζεται ν' ἀψήσῃ τὸ φῶς του, νὰ φωτίσῃ σκοτάδια ν' ἀνοίξῃ μᾶτια κλειστά· νὰ δεῖξῃ δρόμους ἀγνώστους· νὰ εἴπῃ κατὰ ποῦ δὲν ἐλέχθη!...

*

Βαδίζει τὸ ἄστρο στὸν οὐρανὸ· βαδίζουν καὶ οἱ ὁδοιπόροι εἰς τὴν γῆν τὸ δρόμον του.

Προχωροῦν... προχωροῦν...

Μεγάλος ὁ δρόμος, ἀλλὰ τόσο εὐχάριστος τώρα...

Ἐχουν πλέον ὁδηγὸν ἀκούραστον, ἕνα νέο φῶς ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους καὶ δὲν τρομάζουν.

Στὸ βάθος τοῦ δρόμου βλέπουν ἀφνης σὺν κατὰ ν' ἀσπρίζῃ...

Ὅχι πύργος ὄχι παλάτι κατὰ μικρὸ κατὰ περιορισμένον· κατὰ φτωχὸ... Μιά καλύβα.

Αἰσιδιάνονται τὸν παλμὸν τους γρήγορον· τὴν καρδίαν τους νὰ τρέμῃ...

Τὸ μᾶτι προσπαθεῖ νὰ σχίσῃ τὸ ταπεινὸ σανάιδωμα καὶ νὰ ἰδῇ...

Ὅταν γεννηθῇ εἰς τὴν ψυχὴν ἕνα βαθὺ προαισθημα ὅλα ἀνα- στατώνονται· γιατί τὸ προαισθημα εἶνε ἐμπνευσις δυνάμειος θείας· καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀλύγιστο; Ποῖο πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀντοχὴν αὐτῆ, ὅταν κατὰ ποῦ προσέρχεται ἀπὸ μιά δύναμιν τόσο μεγάλη ἐπιμένει νὰ τὸ λυγίσῃ, νὰ τὸ προσπεράσῃ, νὰ τὸ συντρίβῃ; Πλησιάζουν νὰ φθάσουν.

Τὰ μᾶτια καθρεφτίζουν μίαν οὐράνια χαρὰ τὰ χεῖλη ἀνοί- γονται σὲ χαμόγελο Θεῖο...

Τώρα ἀνοίγουν τὴν πόρτα καὶ μπαίνουν.

Μιά ἁγία εὐφῶδιαν τοὺς μεθαίει τὴν ψυχὴν καὶ ἕνας χεῖμαρρος ἀπὸ φῶς κρατεῖ τὸ βλέμμα τους ἐκπληκτο...

Γονατίζουν...

*

Ἀστέρι ἀνέτειλε εἰς τὸν οὐρανὸν ἐσθιῆ ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλύβι καὶ ἔδυσσε.

Τὸ ἀστέρι ποῦ ἀνέτειλε εἰς τὴν γῆν ἔδυσσε καὶ αὐτὸ, μὰ ἄφησε τὸ φῶς Του εἰς ὄλον τὸν Κόσμον!...

Ἀθῆναι Δεκέμβριος 1905

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ' Ο ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ τὸ δεύτερον ἦδη τὸν ἁγίωτατον Οἰκουμενικ. Θρό- νον λαμπρύνων λαοφίλητος Προϋθιεράρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἐξελέγη Πατριάρχης τὴν 5 Ὀκτω- βρίου τοῦ ἔτους 1878 ἐν ἡλικίᾳ 45 ἐτῶν, ἐνθρονισθεὶς ἐπισημῶς τὴν 1 Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους. Μετὰ πέντε καὶ ἡμίσεως ἐτῶν πατριαρχεῖαν ἐνδοξον, ἔνεκεν τοῦ ἀναφηνέντος τότε προνομακοῦ ζητήματος παρατηρηθεὶς οἰκειοθελῶς τοῦ Θρόνου τὴν 30 Μαρτίου τοῦ 1884, ἰδιώτευσεν ἐπὶ δέκα καὶ ἐπτὰ δλόκληρα ἔτη. Τούτων τὰ πέντε πρῶτα διήλθεν ἐν τῷ ἐν Βαφιοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ἰδιωτικῷ αὐτοῦ οἴκῳ, τὰ δὲ λοιπὰ δώδεκα ἐν τῷ ἁγιονύμῳ Ὅρει τοῦ Ἄθω, ὅπου μετέβη ἕξ οἰκείας αὐτοῦ προαιρέσεως. Σύμπαν τὸ ἔθνος κατὰ τὸ δεκαεπταετὲς τοῦτο διάστημα μετ' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ἠγωνίζετο πρὸς ἐπάνοδον τοῦ μεγάλου τοῦ Ἄθω ἐρημίτου ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Πλὴν ἀλλ' ὁμως ὀλίγοι τινες καὶ δὴ τῶν τοῦ κλήρου κατορ- θούντες νὰ κατέχουσιν ἐν χερσίν αὐτῶν τὴν ἀρχὴν, ἀνθίσταντο διὰ παντοίων θεμῶν καὶ ἀθεμιτῶν μέσων εἰς τὴν ἱερὰν ταύ- την τοῦ ἔθνους ἐπιθυμίαν. Ἄλλ' ἡ ἕκ μέρους τούτων ἀντί- δρασις, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθιστώσα προσηλύστερον καὶ ποθητότερον τὸν λαοφίλητον Ἐθναρχὴν, κατέληξεν εἰς τὴν δευτέραν Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἐλογίην, τὴν γενομένην κοινῇ ψήφῳ Λαοῦ καὶ Κλήρου τὴν 25 Μαΐου τοῦ 1901.

Ὁ λαοφρόβητος Ἐθναρχὴς μετὰ δυσθυμίας τότε καταλιπὼν

τὸ προσφιλές αὐτῷ ἐν Μιλο- ποτάμῳ ἐρημητήριον, ἀνεχώ- ρησεν ἕξ Ἁγίου Ὄρους τὴν 3 Ἰουνίου. Κατόπι δὲ προ- τοφανοῦς εἰς τὰ πατριαρ- χικὰ χρονικά ἐκ μέρους τοῦ ἔθνους ὑποδοχῆς, ἐγκαθη- δρῆθη ἐπὶ τοῦ Θρόνου τὴν 11 Ἰουνίου, μετὰ τὴν ἐπί- σσημον πρὸ τοῦ Σουλτάνου παρουσίαςιν, καθ' ἣν ὁ Σουλ- τάνος Χαμίτ ὁ Β' ἰδιαιτέρως ὄλους ἀπόνεμον τῷ ὑπερόχῳ προϋθιεράρχῃ τιμὰς, ὑπεδέχθη πρῶτον αὐτὸν ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, φέρων ἅμα καὶ τὴν σπάθην αὐτοῦ. Οἷος ἀνεδείχθη κατὰ τε τὴν πρῶτην καὶ τὴν δευτέραν αὐτοῦ πατριαρχεῖαν ὁ μεγαλεπήβολος καὶ μεγαλοπρεπὴς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', πάνν τορῶς φρονούντα μαρτυροῦσι τὰ ἐν ἀμφοτέ- ραις ταῖς ἐνδόξοις αὐτοῦ πατριαρχείαις συντελεσθέντα σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ καὶ ἐθνοπρεπῆ αὐτοῦ ἔργα, ἅτινα ἀνέδειξαν αὐτὸν τὸν κατ' ἐξοχὴν μέγαν τῶν τελευταίων χρόνων Πατριάρχην. Τούτων πάντων ἔνεκεν Ἐκκλησία τε καὶ ἔθνος δικαίως σεμνύνονται ἐν τῷ προσώπῳ Ἰωακείμ τοῦ Γ', ὅστις ἀπὸ τῶν ἱστορικωτάτων ἐπάλεξεν τοῦ οὐ προσισταται Θρόνου ὑπεραμι- νόμενος τῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους πολλαπλῶν συμφερόντων, γενναίως καὶ ἐρρωμένως ἀνθίσταται κατὰ ποτα- πῶν καὶ παραλόγων, ἀλλὰ μὴν καὶ βαρβάρων τοῦ Βορρᾶ ἀξιώ- σεων, ἔτοιμος ὢν ἵνα ὡς ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ ἀντιπρόσωπος, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θύσῃ ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς αὐτοῦ τῆς ὑπὸ ἀγρίων καὶ βδελυρῶν λύκων λυμανομένης.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

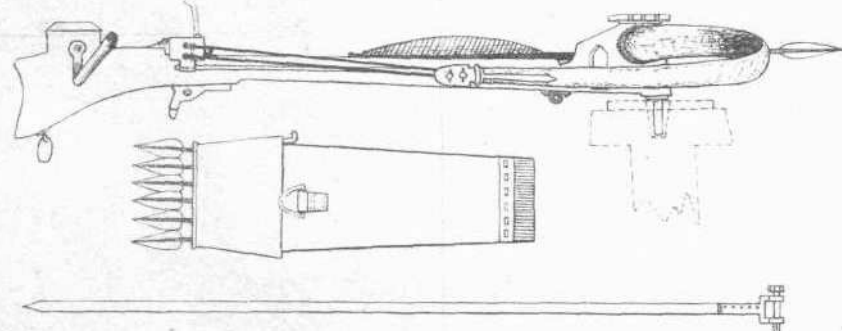
ΥΠΟ Κ. ΣΑΡΑΦΗ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ Β. ΗΛΥΤΙΚΟΥ

[Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος]

Όπωςδήποτε, εφοδιασθέντα πολυτρόπως διά ταύτης τῆς οὐσίας τὰ καράβια, εὐθὺς μόλις ἀπεκτίθη, προσέλαβον οὐ τὴν τυχοῦσαν πλέον μαχημότητα. Διότι ἀπὸ ἐλαρκῶς ἠνεωγμένης ὀπῆς τῶν ἀεροστολίων προὐβάλλοντο καὶ ἐλειτούργουν εὐκαμπτοὶ σωλῆνες τῶν βλητικῶν **Σιφώνων**, οἵτινες ἐξηρηγόντο τὴν καταστροφὴν τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου, ἐπὶ τὸ ὁποῖον δημηθύνοντο πρὸς ὃν σκοπὸν καὶ διὰ τὸ συστηματικώτερον τοῦ χειρισμοῦ τοῦ ὄπλου, ὠρίζετο εἰδικῶς ὅτι οἱ μὲν τῶν προφραίων δύο ἐλατῶν ἐκάστης σειρᾶς ἦσαν **Σιφονάτωρες**—ἐπίσης καὶ **Σιφονάριοι** ὀνομαζόμενοι—ἔδει δὲ πάντως, ἐτοιμοὺς τηροῦντες, νὰ ὑπηρετοῦν τοὺς ἐμπροσθεν διὰ χαλκοῦ ἠμφισπόμενους αὐλοὺς τοῦ ἀκοντισμοῦ τοῦ ἐσκενασμένου πυρός. Ἐἴτε ἄλλως, ὑπῆρχον πρόχειρα ἔνδον βικανὰ τὸ πλῆθος πυθάρια πῆλινα, πλήρη ἐκ τοῦ πολυτίμου καὶ τρόμον ἐμποιοῦντος μίγματος, τὰ ὁποῖα ἐξορίπτοντο κατὰ τὴν μάχην ἐναντίον τῶν πολεμίων σκαφῶν καὶ ἐπυρπόλεον αὐτὰ, ἅμα ἐθραύοντο καὶ τὸ περιεχόμενον διεγέτο. Ἐἴτε, ἀκόμη, ἐκράτουν οἱ ὄπλιται κεκρυμμένα ὀπισθεν τῶν **Σκονταρίων**, τῶν ἀσπίδων δὴλα δὴ, μικρὰ δοχεῖα πεπληρωμένα ὑγροῦ πυρός—τοὺς **Χειροσίφωνας**—ἀπερ ἔβαλλον κατὰ πρόσωπον τῶν δῦσταμένων καὶ κατέκαιον αὐτοὺς.

Εἰρήσθη ἐν τοσοῦτῳ ἔν παρόδῳ ὅτι, ὠδοῦμενοι ἐκ τῶν ἐπιτυχῶν τοῦ Αὐτοκρ. ἡμῶν Στόλου οἱ Σαρακηνοὶ, κατέγειναν

νὰ θεωρηθῆ ἀναγομένη εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ Θουκυδίδου διδομένης πρὸς τὸν ἴδιον προορισμὸν συνθέσεις ἐξ ἐλαίων, νάρθηος καὶ πετρελαίου, ἔφερον εἰς τὰ μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Φιλίππου—Αὐγούστου καὶ μέχρι τοῦ Feu Infernal

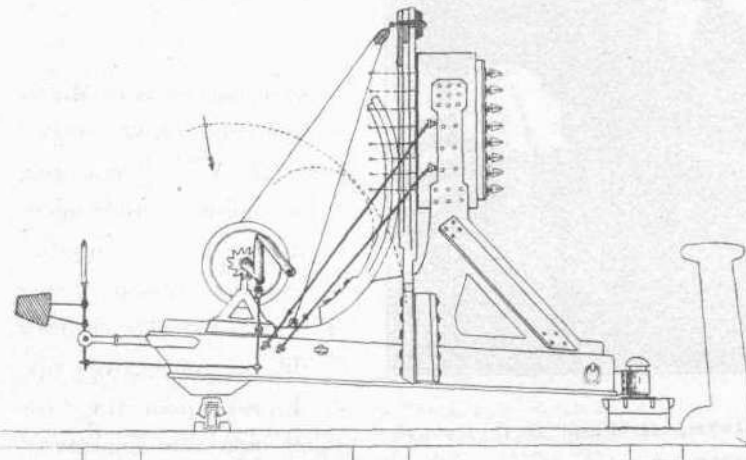

ΣΧΕΔ. 21. Ναύκλα μετὰ χειροτοξοβολίστρον καὶ κάρβον μεταξωτὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Στόλου. ("Ὅρα σελ. 2, Β' ἔτους).

τοῦ Dupré ἀπαντῶντα ἐκάστοτε μέσα ὑδραυλικῆς κατακαύσεως τῶν ἐχθρικών σκαφῶν, τὰ ἀνεξαιρέτως προελθόντα ἐκ σχετικῆς ἀπομιμήσεως ἐπὶ διαφόρων συνταγῶν. Καί, τόσον ἢ κατὰ τὸ ληφθὲν ἐν Ἀγίῳ Ἰωάννῃ τῆς Ἀκρῆς παράδειγμα καταστροφῆ τῆ 1193, ἐν Διέπτη, τοῦ μείζονος τοῦ Ἀγγλικοῦ Στόλου, ὅσον καὶ ἡ ἀπόπειρα τοῦ μηχανικοῦ Gaubert εἰς τὰ ὑπὸ τὰ ὀγκώματα τῆς νήσου τῶν Ἀνδελλων ὕδατα, καὶ τοῦ Polé ἀκόμη ἢ ἀκόρπως ἐξαφανισθεῖσα νηοληπτική οὐσία καὶ οἷα ἂν ποτε ὑπῆρξεν ἄλλη ὁμοία σύνθεσις, ἐτύγχανον πάντα ἐκφράσεις τοῦ τελειοποιημένου ὄπλου τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ τῶν Ἑλλήνων Στόλου, ἐπὶ τῇ βάσει συνταγῶν τῆς ὑποτιθεμένης συνθέσεώς του.

Ἄρα, ἐν συμπεράσματι ἐκ συσχετισμοῦ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων, ἔχομεν τὰ μονόσειρα ἐλαφρὰ καὶ τὰ δίσειρα κυρίως μίγμα Βυζαντινὰ πλοῖα προελθόντα ἀπὸ ὀρισμένων τινῶν περὶ τὰ ναυτικά φυσιολογικῶν κλίσεων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀρμοσθεῖσιν καταλλήλως ταῖς πάλαιθεν, ἕως τῆς ἀναφερομένης περιόδου, περιστάσεσιν ἐκάστοτε. Ἄρα, ὅπου δὲ τέλος ἐμορφώθησαν εἰς αὐτοτελή τοῦ ἡμετέρου μεσαιωνικοῦ Κράτους ναυπηγήματα καὶ συνεκρότησαν τὴν συστηματικὴν κατὰ θάλασσαν πολεμικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἑξελληνισθεῖσα Ρωμαϊκὴ ἐν Ἀνατολῇ κυριαρχία ἠδραμώθη καὶ ἐμεγαλοῦργησεν ἔπειτα, εὐρίσκομεν τὰ παντοειδῆ καράβια προσφόρος ἀρματωμένα διὰ μακροῦς πλόας ἀνέως, τακτικῆ τῶν ἰστίων χρήσει, κερτιμῆνα δ' ὡς οἷόν τε τὰς ὠφελίμους ἐν ἀγῶσιν ἐλικτικῆς ἰδιότητος καὶ παρὰ τὴν πρὸς πεζομαχίας καὶ λοιπὴν ἐπάργεωσαν τοῦ ἐφοπλισμοῦ, διαθέτοντα τὸ σημαντικὸν ἐκ τοῦ ὕγρου πυρός μέσον ὑπεροχῆς. Καὶ ἠξέυρομεν ὅτι, ἕκαστος ἐπὶ στρατεῖαν ἀναγόμενος τῶν Ναυστάθμων Λόγων, κατεβάλλετο ὑψίστη ἐπιμέλεια νὰ ἦνε τελείως πεπληρωμένος καὶ ἐφοδιασμένος.

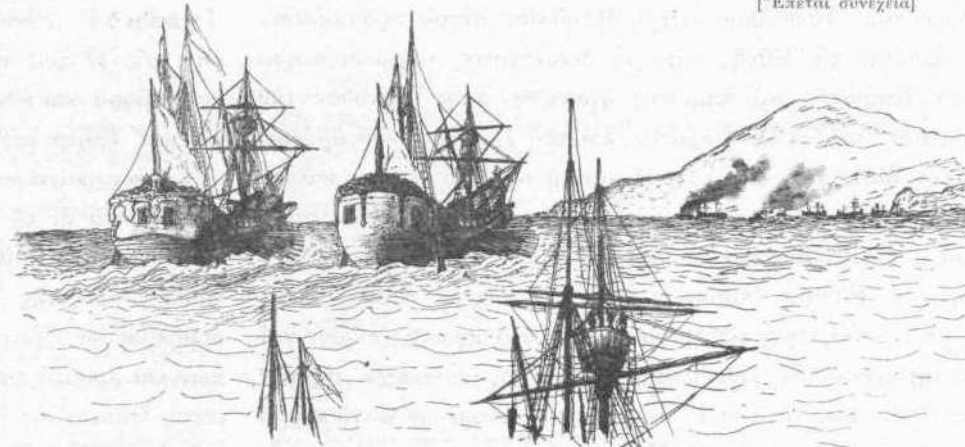
[Ἐλεῖται συνέχεια]

ΣΧΕΔ. 20. Κεφαλαίωδης τύπος τῆς Τοξοβολίστρας, ἀρ' ἣς ἀποτελεῖτο τὸ βαρύνοντο τοῦ ὄπλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Αὐτοκρ. Στόλου. ("Ὅρα σ. 182, Α' ἔτους).

ἀόκως εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τοῦ ὕγρου πυρός, ἅμα ἀνεπτύθησαν καὶ διεκρίθησαν περὶ τὰς ἐφαρμοσμένας ἐπιστήμας. Κατὰ τὸν XIII αἰῶνα, αἱ προσπάθειαι αὐτῶν εἶχον τελεσφορήσῃ καὶ βλέπομεν νὰ κατέχωσι παρεμφερές τι χημικῶν μίγμα, μετ' ὁποῖον κατέπρησαν τὰς γαλέρας τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου Θ', ὄντινα καὶ μεγάλως ἐξέπληξε καὶ κατετρόμαξε τότε ἡ τοῦ ὀλεθρίου ὄπλου ἀποτελεσματικότης. Ὁ δὲ χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Joinville, περιγράφων τὰ διὰ τῆς ἀραβικῆς σκευασίας οὐτωσὶ κατορθωθέντα καὶ ἀποδίδων πιστῶς τὴν ἦν ἀπὸ ἰδίας ἀντίληψως ἔσχεν ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐξ ἀδοκίμου συντελεσθεῖσης φθορᾶς, χαρακτηρίζει ἐν τῷ συγχρόνῳ τῆς γλώσσης του λεκτικῶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Feu Grégeois ὅτι ἦσαν «... La plus horrible chose que oncques Jamès je veisse».

Ἐν τῇ Δυσμηκῇ ἐξ ἄλλου Εὐρώπῃ, ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἑλληνικοῦ πυρός ἀποκλιθέντος, οὕτινος ἢ ἀπαρχικῆ ἐπίνοια ἠμπορεῖ

ΣΧΕΔ. 22. Μέθοδος πυρπολισμοῦ τῶν ἐχθρικών πλοίων κατὰ τὴν ἀποτίεραν ἀρχαιότητα, δι' ἐξαπολύσεως ἐναντίον ὀσείων πεπληρωμένων ἐφλέκτου ὕλης καὶ ἀνημμένων. ("Ὅρα σελ. 2, Β' ἔτους).

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑ ΙΔΥΜΑΤΑ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Εὐεργετικώτατον ἴδρυμα συνεστήθη λογάτως, ἴδρυμα τοῦ ὁποῖου ἡ ἑλλειψὶς πρὸ πολλοῦ ἦτο αἰσθητὴ καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ὄστικτις μεγάλῃν μέλλει νὰ προσπορήσῃ ἀνακούφισιν εἰς τὰς καταθλιβομένας λαϊκὰς τάξεις.

Τὸ ἴδρυμα τοῦτο εἶνε ἡ **Λαϊκὴ Τράπεζα**, τῆς ὁποίας τὰ ἐγκαίνα ἐτελέσθησαν τὴν 30ὴν παρελθόντος Νοεμβρίου ἐπὶ τὰς εὐχὰς πάντων τῶν ἀληθῶς μερμιόντων ὑπὲρ τῆς κοινῆς εὐμερίας καὶ συμπονοῦντων τὰς ἀναξιοπαθοῦσας κάτω τάξεις.

Διότι κυρίως διὰ τὰς κάτω τάξεις ἔχει ἰδρυθῆ ἡ Τράπεζα, ὡς δεικνύει ἄλλως τε καὶ τὸ ὄνομά της «**Λαϊκὴ**».

Σκοπὸς τῆς Τραπεζῆς εἶνε ἡ ἀνακούφισις τῶν λαϊκῶν τάξεων, διὰ παροχῆς δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ καὶ δι' ἀποδοχῆς ἐπὶ τόκῳ μικρῶν καταθέσεων.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Τράπεζα θὰ προσέρχηται ἀρωγὸς καὶ εἰς τοὺς πάσχοντας οικονομικῶς καὶ τοὺς ἀδυνάτους οἰκογενεάρχας, οἱ ὁποῖοι οὐσιέλλονται νὰ στείλουν τὰς θνηγατέρας τῶν ἢ τὰς συζύγους νὰ ἐργασθοῦν ἔξω, δεχομένη καταθέσεις ἐργοχειρῶν καὶ ἐκθέτουσα αὐτὰ πρὸς πώλησιν.

Ἡ τριπλῆ αὕτη ἐργασία τῆς Τραπεζῆς θὰ διεξάγηται ὑπὸ τριῶν τμημάτων, εἰς ἃ οὐνίσταται αὕτη καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε: Τὸ ἐνεχυροδανειστήριον, τὸ ταμιευτήριον καὶ τὸ πρατήριον.

Εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον θὰ γίνεται δεκτὸν ὡς ἐνεχύρον πᾶν κινητὸν ἀντικείμενον ἀξίας οἰασθήποτε. Ὁ θέλων νὰ ἐνεχυρώσῃ

ἀντικείμενον τι θὰ τὸ παρουσιάσῃ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ἐκτιμητὴν πρὸς ἐκτίμησιν, εἴτα δὲ θὰ λάβῃ ὡς δάνειον τὸ τρίτον τῆς ἀξίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ θὰ παρέχονται ἐπισης καὶ εἰς τοὺς μικροβιομηγάνους καὶ χειροτέχνους, οἱ ὁποῖοι θὰ κομίσουν ὡς ἐνεχύρον τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας ἢ τῆς τέχνης τῶν. Τὰ ἐνεχύρα δὲ ταῦτα θὰ ἐκτιμῆνται εἰς τὰ πρατήρια τῆς Τραπεζῆς καὶ θὰ δύνανται νὰ πωληθοῦν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας μετ' ἡμῶν τὴν ὅποιαν θὰ ὀρίξῃ ὁ μικροβιομηγάνος ἢ ὁ τεχνίτης, εἰς τρόπον ὅστε ὄχι μόνον νὰ ἐνισχύεται ἡ μικρὰ βιομηχανία διὰ τῆς παροχῆς δανείων, ἀλλὰ νὰ διευκολύνεται καὶ εἰς τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς παροχῆς δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ κινητῶν ἀντικειμένων θὰ χορηγῶνται μικρὰ δάνεια καὶ εἰς ἐπαγγελματίας, μικροβιομηγάνους καὶ μικροεμπόρους.

Τὰ ἀξίας ἐνεχύρα τὰ μὴ προορισμένα διὰ πώλησιν, θὰ φυλάσσονται ἐντὸς οὐδουθὸ θάλαμου, τοῦ ὁποῖου παραθέτομεν τὴν εἰκόνα.

✱

Εἰς τὸ πρατήριον θὰ γίνεται δεκτὸν πρὸς πώλησιν πᾶν ἐργόχειρον καὶ χειροτέχνημα.

Ἐκτὸς τούτου τοιοῦτον θὰ λαμβάνῃ μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κομίζομένου ἀντικειμένου τὰ τρίτα τέταρτα τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Τὸ ἐργόχειρον θὰ ἐκτιμῆται εἴτα εἰς τὸ πρατήριον τῆς Τραπεζῆς πρὸς πώλησιν. Ὅταν δὲ πωληθῇ, ὁ εἰς ὃν ἀνήκει θὰ λάβῃ καὶ τὸ ἑπίλοιπον τῆς ἀξίας

ΔΙΟΝ. ΛΟΒΕΡΑΟΣ
Προεδρὸν τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς.

του αποζημιωμένης και της Τραπεζής, λογιζόμενον, δι' αυτό και διά την ενεχυρίασιν, το τόκον προς δεκτό τοις εκατόν.

Τέλος το τρίτον τμήμα της Τραπεζής, το ταμειντήριον μέλλει σπουδαίως να ενεργηθή τας εργατικὰς τάξεις, αἱ ὅποια θὰ δύνανται, καταθέτουσαι εἰς αὐτὸ τὰς μικρὰς οικονομίας των, νὰ εὐρεθοῦν μίαν ἡμέραν κάτοχοι ἐνὸς μικροῦ κεφαλαίου, δυναμένου νὰ τὰς ἀνακουφίσῃ εἰς μίαν δυσεργὴ περίστασιν.

Εἰς τὸ ταμειντήριον θὰ γίνονται δεκταὶ ὡς ὄριζι τὸ Καταστατικὸν τῆς Τραπεζῆς μικραὶ καταθέσεις, ὧν ὁ κατώτερος ὅρος ὀριοθῆ εἰς μίαν δραχμὴν.

ΑΝΑΣΤ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

Ὁ μεγαλύτερος τῶν μετόχων τῆς Τραπεζῆς.

Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ νεωστὶ ἰδρυθέντος εὐεργετικοῦ τοῦτον ἰδρύματος, ἡ σύστασις τοῦ ὁποίου ὀφείλεται εἰς τὸν μεγαλεπβολώτατον ἀληθῶς διευθυντὴν του κ. Δ. Λοβέρδου, ὅστις συλλαβὸν τὴν ἰδέαν πρὸ οὐδενὸς διωχοζώρου πρὸς πραγμάτων αὐτῆς και εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς και ἀνδρῶν κοινοφελῶν, ὡς ὁ κ. Ἀναστ. Λιβιεράτος, ὅστις εἶναι ὁ μεγαλύτερος τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς μέτοχος, συνεινεργούντων τὰ κεφάλαια αὐτῶν πρὸς ἰδρύασιν τῆς πίστεως τῶν λαϊκῶν τάξεων και ἀποτροπῆν τῆς χρηματικῆς ἀμνηστίας.

Ἄξιον νὰ ἐξαρθῇ εἶναι ἐπίσης και ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ λειτουργῇ τὸ ἐνεχυροδανειστήριον τῆς Τραπεζῆς. Τρόπος θαυμαστικὸς και εὐγενέστατος ἀληθῶς διότι ἐλλήθη φρονίτις, ὥστε κάθε ἐνεχυρίασιν νὰ γίνεται κρυφὰ και κατὰ τρόπον ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὸν ἐνεχυριάζοντα.

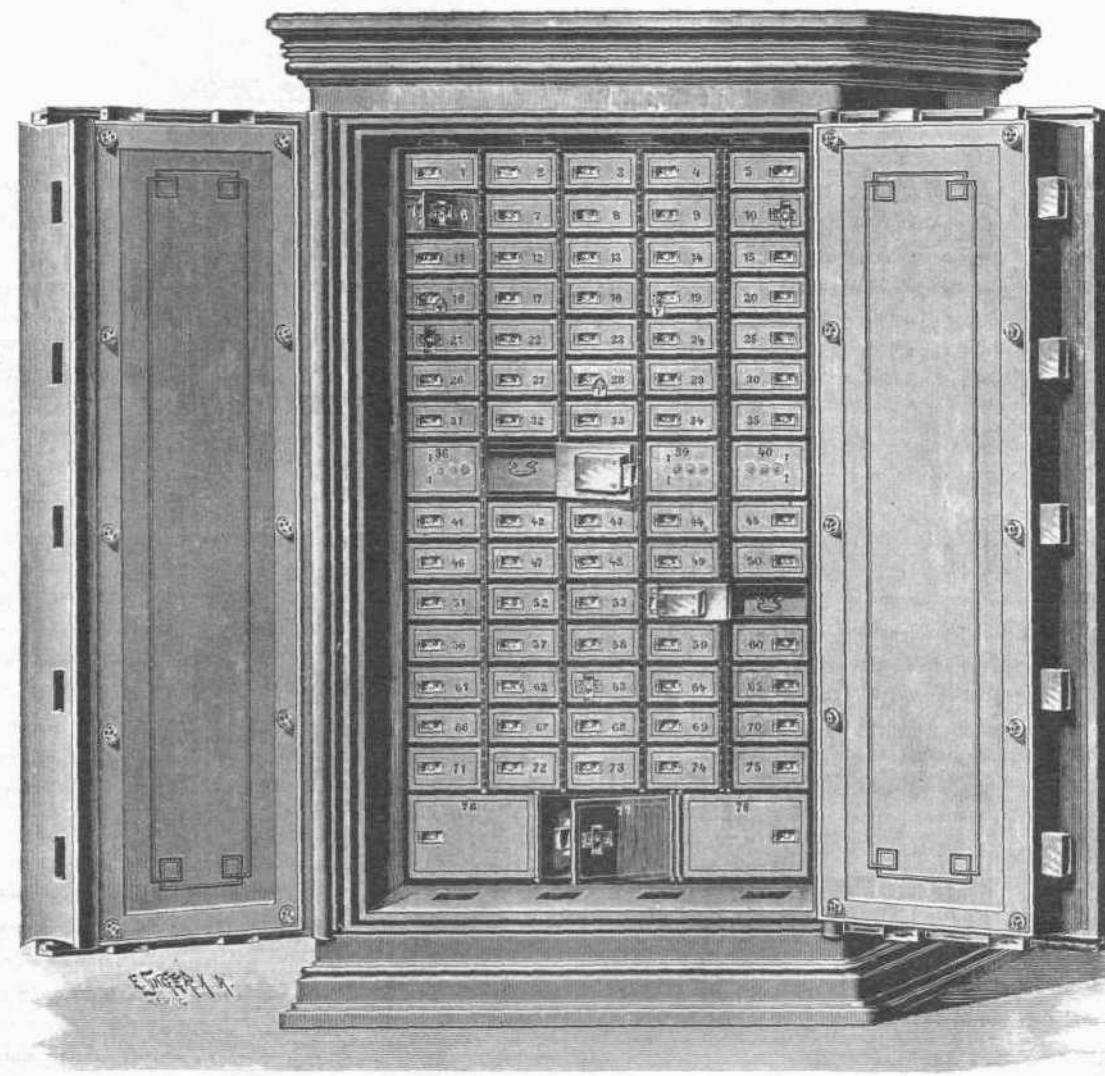
Τὸ τμήμα τοῦ ἐνεχυροδανειστήριου κείται πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀροῶκη, και ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης εὐρίσκειται και ἡ εἴσοδος αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἡ κυρία εἴσοδος τῆς Τραπεζῆς κείται ἐπὶ τῆς Στοῆς τοῦ Μεγάρου.

Εὐθὺς ὡς διαβῆ κανεὶς τὴν θύραν, θὰ εὐρεθῇ ἐνὸς γραφείου περιλειομένου πανταχόθεν ὑπὸ βαρέων παρατετασμάτων. Τὸν ἐνεχυριάζοντα ὑποδέχεται ἐκεῖ ὁ ἐκτιμητής, ὅστις, ἀφοῦ ἐκτιμήσῃ τὸ προσκομιζόμενον ἀντικείμενον, δίδει εἰς τὸν ἐνεχυριάζοντα ἓνα ἀριθμὸν δυνάμει τοῦ ὁποῖου λαμβάνει ὁ τελευταῖος παρὰ τοῦ Ταμείου τὸ τρίτον τῆς ἀξίας τοῦ ἐνεχυρίου.

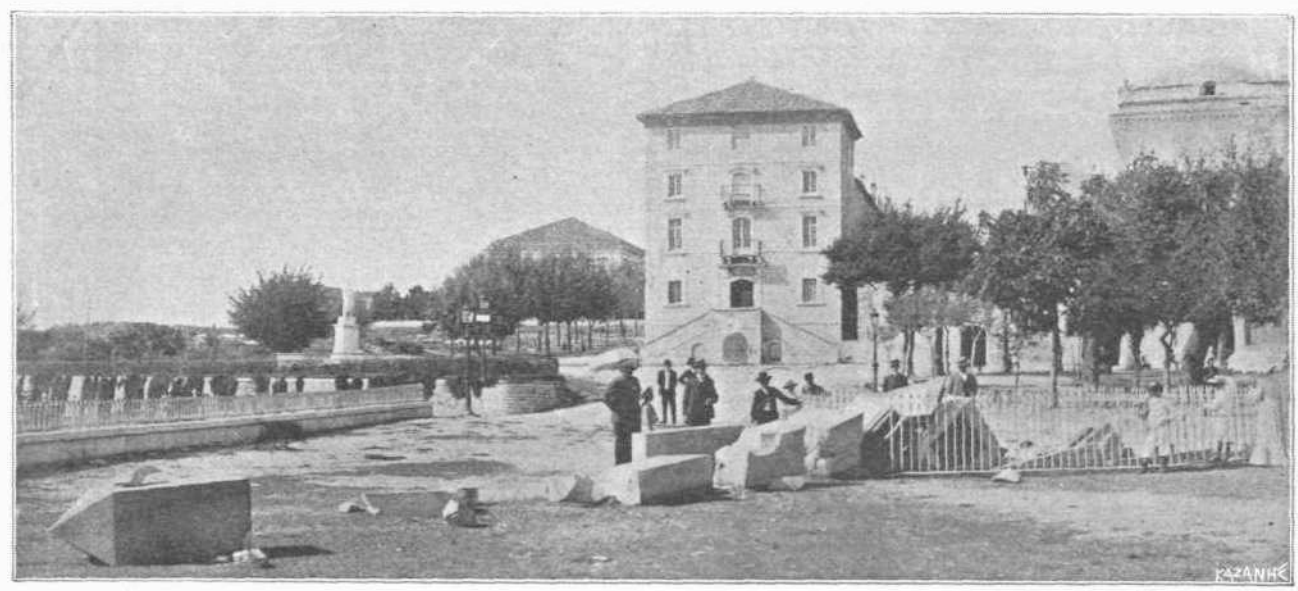
Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἐκτιμητοῦ ὁ ἐνεχυριάζων ἐξέρχεται ἔμπροσθεν τῶν γραφείων, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν οὐδενὸς τῶν ἐκεῖ τυχόν εὐρισκομένων, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἐννοήσουν ποσὸς ἂν ὁ ἐξεληθὼν ἐνεχυρίασεν ἢ κατέθεσε χρήματα.

Καθ' ὅμοιον σύστημα και καθ' ὅμοιον τρόπον λειτουργοῦν ἐν Ἑνδρόπῃ ἅπειρα τοιαῦτα ἰδρύματα ἀνακουφίζοντα τὰς λαϊκὰς τάξεις και πληροῦντα ἱερὸν ἀληθῶς σκοπόν.

Αὐτὸς οὗτος ὁ εὐεργετικώτατος σκοπὸς και αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς, ἀκόμη και αἱ θετικώταται βάσεις ἐφ' ὧν ἐθεμελιώθη ὡς ἰδρυμα και ἡ παρονοσία τοῦ κ. Λοβέρδου, ὡς διευθυντοῦ αὐτοῦ, ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν και ἠγωνίσθη και ἐπέλασε και τὴν ἀπεκροστέλλουσα διὰ τὴν ἐγκλιματισμὸν και παρ' ἡμῖν, ἐμφορήσας μίαν πνοὴν ἐντελῶς ἰδικῆν του, και ἡ προνοσία τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐξαοφαλίζουν μέλλον εὐελπι και ἐνέπνευον τὴν πελοίθησιν περὶ εὐωδοσεως τῆς ἀποστολῆς τῆς, διότι πρὸ παντὸς εἴκασεν ἐφ' ἑαυτὸ τὴν ἐπιμοιστήσῃν τοῦ κόσμου τὸ ἰδρυμα τοῦτο.

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΒΕΛΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΔΟΥΓΛΑΣ

[Τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν ὡς και τὸ κατωτέρω ἀρθρον ἀπέστειλεν ἡμῖν εὐγενῆς Κερκυραία Δέσποινα, κρυπτομένη ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Φραΐα. Εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, ἡ εὐγενῆς Δέσποινα, ἀλλ' εὐλαβείται ἡ Ἐικονογραφημένη τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, δημοσεύουσα τὸ ἱστορικὸν ἀρθροῖδόν τῆς. Λογίζεται ἐν τούτοις εὐτυχὴς ἐπὶ τούτῳ και εὐγνωμονεῖ πρὸς τὴν πολὺτιμον ἀληθῶς συνεργάτιδα αὐτῆς διὰ τὴν τιμὴν].

Ο ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΓΛΑΣ

Μεταξὺ τῶν πλουσιῶν καλλονῶν τῆς θαυμασίας Κερκυραϊκῆς φύσεως, τῆς διηνεκῶς διαγελώσης, τοῦ ὑνερωδουδῶς Ἀχιλλεῖου, τῶν γραφικῶν τοπιῶν, τῶν καταπρασιῶν και γαλανῶν ἀπόψεων, τῆς ζωσῆς ὕδατογραφίας τοῦ νησιδίου «Ποντικονῆσι», τῆς ἐξαισίας και μαγευτικῆς τοποθεσίας «Κανόνι», τοῦ χαριστάτου ἄλλου «Mon répos», τῆς ἐκπάγλου Γαρίτσῆς και πάντων τῶν λοιπῶν μαγευτικῶν θεληγῆτρων τῆς βρεμῶδουδου νήσου τῶν Φαιάκων, ἔχει αὐτὴ νὰ ἐπιδείξῃ σεμνά τινα και ἐπίζηλα μνημεῖα, ὧν τὴν ἀνεγέρσιν ἐπέβαλλεν ἡ προσωποικότης και ἡ ἀξία ἀνδρῶν τινῶν, οἵτινες περιέβαλον τὴν Κέρκυραν μετὰ πατριτικῆς στοργῆς και ὧν ὁ βίος ἀφιερῶθηκε κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν αὐτῇ, παρῆλθε διὰ σειράς βλῆς ἀγαθοεργειῶν. Εἰς τῶν ἀνδρῶν τούτων ὑπῆρξεν και ὁ Οὐάργδος Δούγλας, στρατηγὸς Ἀγγλός, υἱὸς τοῦ ναυάρχου Sir Charles Douglas γεννηθεὶς τῷ 1776 και ἀποθανὼν τῷ 1861. Οὗτος κατὰ πρῶτον ὑπῆρέτησεν εἰς Καναδᾶν, ἐνθα και διεκρίθη. Διῶκησε τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ High Wycombe. Παρευρέθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Carogue τῷ 1809 και εἰς τὴν ἔφοδον τοῦ Walcherin. Ἐγένετο διοικητὴς τοῦ New Brunswick τῷ 1823. Κατόπιν ὑπατος Ἄρμωστής τῶν Ἰονίων νήσων μέχρι τοῦ 1840. Μέλος τῆς Βουλῆς τῶν κοινοτήτων ἀπὸ τοῦ 1842-1846. Ὑπὸτε ἀπεσύρθη τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἀλλὰ πάντοτε ὑπῆρξε σύμβουλος, τοῦ ὁποῖου τὸ κύρος μεγίστην εἶχεν ἀξίαν ἐπὶ πάντων τῶν στρατιωτικῶν ζητημάτων. Ἐδημοσίευσεν πλεῖστα ὠφελιμώτατα ἔργα, ἅτινα μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἐνεκα δὲ τῆς ἐν Κερκύρᾳ ἀγαθοεργου αὐτοῦ δράσεως πρὸ πολλῶν δεκαετηρίδων ἱστατο ἀριστερᾶ τῷ πορευομένῳ πρὸς τὴν λιωφόρον Ἐλισάβετ, τὴν ἄγουσαν εἰς Γαρίτσαν, ὁ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἄρμωστου τούτου ἀνεγερθεὶς ὀβελίσκος, ὅστις ἔφερον ἐπὶ τῆς βάσεως τέσσαρα εἰς ὄρειχάλκου ἀνάγλυφα, ἐφ' ὧν ἀποτυποῦνται τὸ ἐμβλημα τῆς Κερκύρας, τὸ οἰκόσημον τοῦ Δούγλας, τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας και ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ, ἥτις μαρτυρεῖ τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν τοῦ προσώπου, οὗτινος τὴν μνήμην ἄλυστον δεῶν νὰ διατηρῇ οὐ μόνον ἡ Κέρκυρα ἀλλὰ και ἅπανα ἡ Ἐπτάνησος:

«Ὀδάρδω Δουγλασίω»
«Ἐπιότη Ἀρχιστρατήγῳ»
«Μεγάλῳ Ἀρμωστῇ».

«Εὐεργετὴ γενομένῳ ταῖς ἐπὶ νήσοις κοινῷ μὲν ἀπάσας·
«Τῇ ἐπανέσῃσι τῶν Ἀκαδημαϊκῶν παιδευμάτων και τῇ καθι-

» δρῶσει τοῦ Ἰονικοῦ Γυμνασίου και τῇ τῶν πρωτευόντων σχολείων βελτιώσει οὐ μόνον ἀλλὰ και τῇ συστάσει τῶν τραπεζῶν
» τῆς τε Ἰονικῆς και τῶν ἐκ περιούσεως και τῇ τῶν Νόμων
» συντάξει και ἐνεργείᾳ και τῶν διαπιδῶν τῶν δημοσίων τῇ ἐπεκ-
» τάσει και ἐπιτελειώσει.»

«Ἰδίᾳ δὲ τῇ Κερκύρᾳ»

«Τῇ τὴν ἐπιθυλατιάν ὁδὸν διανοῖσαι ἐπ' οὐ μικρᾷ ὠφελείᾳ
» τοῖς τε τὴν πόλιν οἰκοῦσι και τοῖς ἐπὶ τῆς χώρας και τὰ κοι-
» μητήρια θεῖνα ταῖς Ἐκκλησίαις τῇ ἀνατολικῇ ὀρθοδόξῳ και
» τῇ Δαϊνῇ και προνοῖαι τοὺς οἰκοὺς ἐς ὑποφυγῆν τοῖς ἐνδο-
» μένοις και τοῖς παραφρονοῦσι και τὸ νοσοκομεῖον ἰδρῶσαι και
» τὸ σωφρονιστήριον και τὸν ὀδωραγωγὸν τὸν ὑπὸ Φρειδερίχου
» Ἀδάμου πεποιμημένον ἐπισκευάσαι και βελτιῶ ἀποτελεσαι, και
» χρηματιστήριον τοῖς ἐμπόροις οικοδομήσοσθαι ἀρωγὸν γενέ-
» σθαι και τὴν ἐπικοινωνίαν τῇ πόλει και τῇ ἔξω χώρᾳ τὰ μὲν
» ἀποξηρᾶνεσθαι ἔλῶν, τὰ δὲ γαφρυῶν κατασκευάσαι ἄρματα
» ἀπεργάσοσθαι.

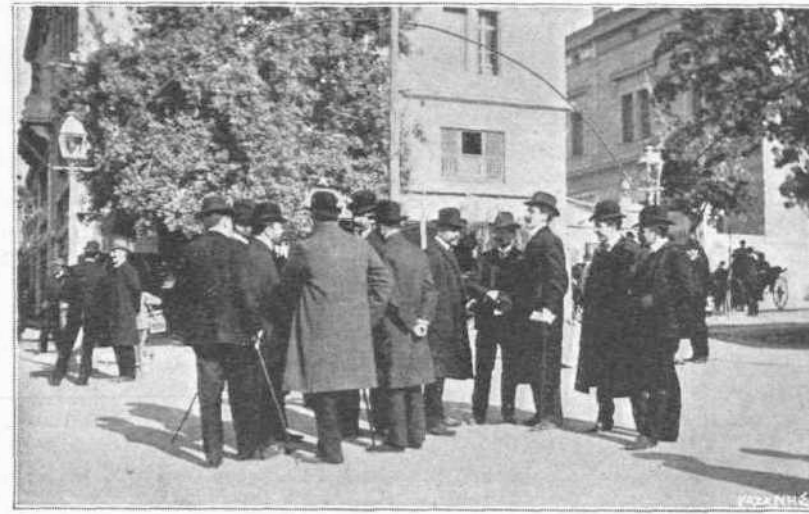
«Τὸ κοινὸν τῶν Κερκυραίων»
«ἔσσαι ἐδραμοιστοῦντες»
«ἔθεντο εἶτι ἌΩΜΓ».

Ἐν τούτοις, ὡς μὴ ὠφείλεν, και ὡς ἐκ τῆς μὴ προσηκούσης προνοίας τῶν ἀρμοδίων, ἥτις ἄλλως ἐπεβάλλετο και ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κειμένου τῆς συνομολογηθείσης μετὰ τῆς Μ. Βρετανίας συνθήκης, ὁ ὀβελίσκος κατέπεσεν.

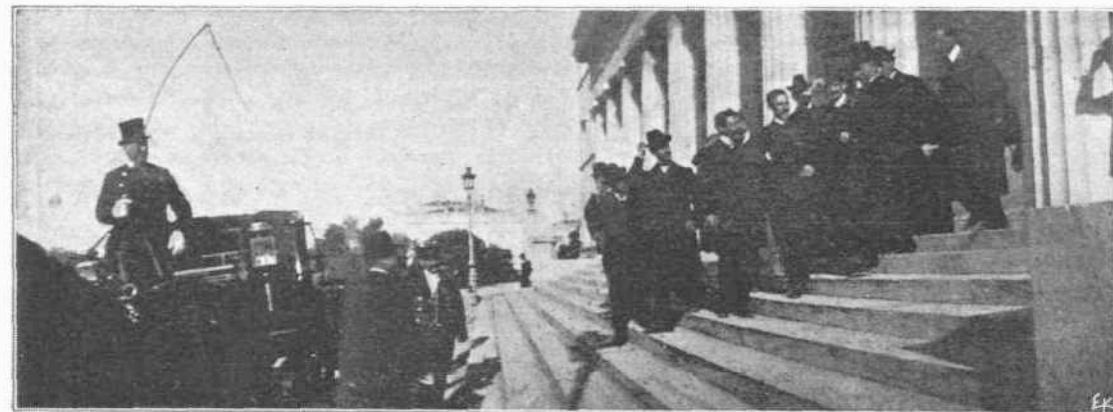
Ἡ κατάπτωσις δὲ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου μνημείου, ὅπερ διετῆρει ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν ἐνὸς τῆς Κερκύρας εὐεργετοῦ και οὗτινος τὸ ἐνομα συνεδέθη ἀρρηκτικῶς μετ' αὐτῆς, δὲν δύναται ἢ νὰ μετριάσῃ τὴν ὠριότητά, ἣν παρέγει τὸ θελκτικὸν τῆς Γαρίτσῆς θέαμα, ἐμβάλλουσα τὸν διαβάτην εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις.

Ἐγχομεν ὅθεν δι' ἐλπίδος ὅτι οἱ ἀρμοδίιοι θέλουσι φανῆ εὐλαθέστεροι και εὐγνωμονέστεροι πρὸς τοὺς ἐργασθέντας οὕτως εὐδοκίμως και εὐσυνειδήτως ὑπὲρ τῆς ἐν γενεῇ εὐημερίας τοῦ τόπου, τῶν γραμμάτων και τῆς πνευματικῆς προόδου, ἀναστηλώνοντες τὸν ὠραῖον τοῦτον ὀβελίσκον, ὅστις θέλει ἱσταται ἐς αἰεὶ ὡς μνημεῖον αἰδίου, τούναντιόν δὲ θέλει ἐπιδείξῃ ἀβελτηρίαν ἢ παραλείψῃς τοῦ ὀφειλομένου καθήκοντος, ἥτις οὐ μόνον θέλει προκαλέσει τὴν ἀγανάκτησιν τῶν φιλομούσων Κερκυραίων, ἀλλὰ και σύμπαντος τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΗΝ
ΜΕΤΑΒΟΛΗΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ — ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ

ΜΙΑ ΕΝΕΔΡΑ ΤΩΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο πρωθυπουργός κ. Ράλλης κατερχόμενος τῶν Ἀνακτόρων, ἀφ' οὗ ἐπέδωκεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλεῖα τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως.

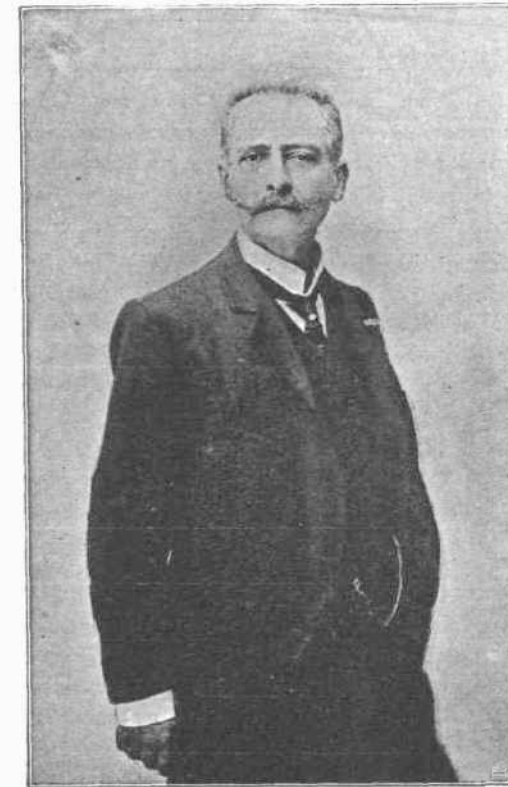
Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΥΣΤΟΚΙΑ

Ο ἀρχηγὸς τοῦ Στρατ. Ὀμίου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μεταβαίνει διὰ τὴν καλέσιν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὸν ἀρχηγὸν τῆς πλειοψηφίας κ. Γ. Θεοτότην.

ΖΗΤΩ Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ο πρωθυπουργός κ. Γεώργιος Θεοτότης ἐπισημασμένος ὑπὸ τοῦ πλήθους μετὰ τὴν ἐν τοῖς Ἀνακτορίσιν ὁμιλίαν τοῦ νέου Ὑπουργείου.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΑΜΠΕΛΑΣ

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἔρτεμιδος.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΕΟΝΔΡΑ ΛΟΡΑΝΑΟΥ

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Β. Θεάτρου ἡ ὑποδουσία τῆς Ἔρτεμιδος.

ΕΛΕΝΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἡ ὑποδουσία τῆς Μυρρίνης ἐν τῇ Ἔρτεμιδι.

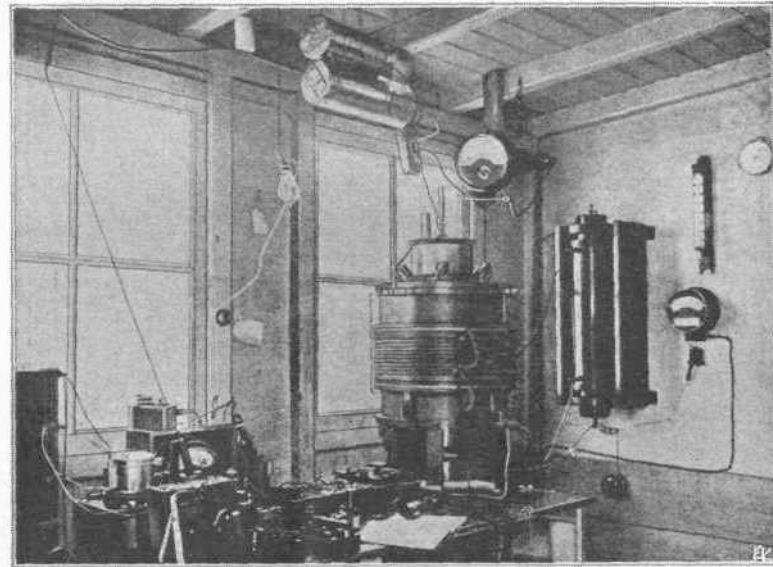
ΑΠΟ ΤΗΝ Α' ΠΡΑΞΙΝ ΤΗΣ ἜΡΤΕΜΙΔΟΣ,
Φωτογραφία ληφθεῖσα τὴν νύκτα διὰ Μαγγησιου.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Ηλεκτρικά ακτίνες. — Ηλεκτρικά ακτίνες παράγονται, όταν π. χ. εκρήγνυνται ηλεκτρικοί σπινθήρες. Και πάντα τα όμοια προς τους ηλεκτρικούς σπινθήρας φαινόμενα, ως αί αστραπαί, οί κεραυνοί, προκαλοῦσιν ηλεκτρικάς κυμάνσεις ή ακτίνας.

Εσωτερικόν σταθμοῦ άνευ σύρματος τηλεγράφου 200 ἕως 300 χιλιομέτρων.

Αί ηλεκτρικά ακτίνες ἔχουσι τήν ἐπομένην ιδιότητα. Ὡς γνωστόν, ἐάν τὸ σύρμα, τὸ συνδέον τοὺς δύο πόλους ηλεκτρικῆς στήλης εἶναι διακεκομμένον μεταξύ δύο σημείων, τότε τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα δὲν δύναται νὰ διέλθῃ μεταξύ αὐτῶν. Ἐάν ὁμως συνδέσωμεν διὰ σύρματος τὰ δύο ταῦτα σημεία, τὸ ρεῦμα διέρχεται ἐλευθέρως.

Τί θὰ συμβῆ ὁμως ἐάν συνδέσωμεν τὰ αὐτὰ ἄκρα ὄχι διὰ σύρματος, ἀλλὰ διὰ ρινισμάτων μεταλλικῶν; Τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα θὰ διέλθῃ ἐλευθέρως διὰ τῶν ρινισμάτων ἢ ὄχι; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξετάζων ὁ Γάλλος Φυσικὸς Branly παρστήρησεν, ὅτι τὸ ρεῦμα δὲν διέρχεται σχεδὸν καθόλου. Δηλαδή τὰ ρινισματα ἀνθίστανται πολὺ εἰς τὴν δίοδον τοῦ ρεύματος.

Ἐνῶ ὁμως ὁ Branly ἐξήταζε τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἐξεργάγησαν τυχαίως ηλεκτρικοὶ σπινθήρες ἐντός τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο. Τότε συνέβη τὸ ἐξῆς σπουδαῖον φαινόμενον. Ἐνῶ πρὸ τῆς εκρήξεως τῶν σπινθήρων τὰ ρινισματα ἀνθίσταντο εἰς τὴν δίοδον τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος, μετὰ τὴν εκρήξιν του τὸ ρεῦμα διήλθεν ἐλευθέρως διὰ τῶν ρινισμάτων.

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπαναλήφθην ἀπέδειξεν, ὅτι ὁσάκις ηλεκτρικαὶ κυμάνσεις ἢ ακτίνες, παραγόμεναι εἴτε διὰ σπινθήρων ἢ ἄλλως, προσπίπτουν ἐπὶ ρινισμάτων, προκαλοῦν τὸ φαινόμενον τῆς δι' αὐτῶν ἐλευθέρως δίοδου τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἐάν ὁμως κτυπήσωμεν ἐλαφρῶς τὰ ρινισματα, τότε τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα διακόπτεται ἄμέσως, ἐκείνα δὲ ἐπανεργονταί εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν των.

Ὁ άνευ σύρματος τηλεγράφος. — Τοιοῦτοτρόπως ἡ βᾶσις τοῦ άνευ σύρματος τηλεγράφου ἐτέθη. Πράγματι, ἐάν εἰς τι μέρος παράγωμεν ηλεκτρικὰς ακτίνας, αὐταὶ προχωροῦσαι καὶ

συνακτῶσαι τὰ εἰς ἄλλα μέρη εὐρισκόμενα ρινισματα θὰ προκαλοῦν τὴν δι' αὐτῶν δίοδον τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Οὕτω δύνασθε νὰ χρησιμοποιήσωμεν κοινὴν τηλεγραφικὴν μηχανήν, ἢ ὁποῖα θὰ λειτουργῇ διὰ τοῦ ρεύματος τούτου, τὸ ὁποῖον διέρχεται διὰ τῶν ρινισμάτων. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἐάν παράγωμεν συνεχῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν σχετικῶς χρόνον ηλεκτρικὰς ακτίνας, ἡ τηλεγραφικὴ μηχανὴ θὰ γράφῃ παύλαν, ὅπως καὶ εἰς τὸν συνήθη τηλεγράφον. Ἐάν δὲ τούταντίον, αἱ ηλεκτρικαὶ ακτίνες διαρκοῦν ἐπὶ μικρὸν χρόνον, τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα θὰ διέλθῃ ἐπίσης ἐπὶ ὀλίγον χρόνον καὶ ἡ μηχανὴ θὰ σημειώσῃ στιγμὴν. Ἐκαστον δὲ γράμμα θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ παύλας καὶ στιγμῆς.

Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστος σταθμὸς τηλεγράφου άνευ σύρματος θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κυρίως μέρη: α') Μίαν συσκευὴν πρὸς παραγωγὴν ηλεκτρικῶν ακτίνων καλουμένην πομπὴ καὶ β') Μίαν συσκευὴν περιλαμβάουσα τὰ ρινισματα καὶ καλουμένην δέκτην.

Παραβολὴ ὀπτικοῦ καὶ άνευ σύρματος τηλεγράφου. Οὕτως ὁ άνευ σύρματος τηλεγράφος δὲν διαφέρει οὐσιωδῶς τοῦ συνήθους ὀπτικοῦ τηλεγράφου. Εἰς τοῦτον ἕκαστος σταθμὸς ἔχει ἐφοδιασθῆ με φῶς ἰσχυρόν, τὸ ὁποῖον παρατρεῖται ἀπὸ τοὺς ἄλλους σταθμοὺς εἴτε διὰ τηλεσκοπίου, εἴτε διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ συνεννόησις μεταξύ τῶν δύο σταθμῶν γίνεται δι' ἐμφανίσεων τοῦ φωτός στιγμιαίων ἢ μεγάλης διαρκείας, αἱ ὁποῖαι ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς τελείας καὶ παύλας τοῦ κοινῶν τηλεγράφου.

Ἡ ἀναλογία μεταξύ ὀπτικοῦ καὶ άνευ σύρματος εἶναι καταφανής. Εἰς μὲν τὸν ὀπτικὸν αἱ χρησιμοποιούμεναι ακτίνες εἶναι αἱ φωτειναὶ εἰς δὲ τὸν άνευ σύρματος αἱ ηλεκτρικαί. Ἐάν δὲ ἀναλογισθῶμεν, ὅτι καὶ αἱ ηλεκτρικαὶ ακτίνες καὶ αἱ φωτειναὶ εἶναι κυμάνσεις τοῦ αἰθέρος, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μὲν πρῶται ἔχουν μέγα μήκος κύματος, αἱ δὲ ἄλλαι μικρότερον, οὐδεμία δὲ οὐσιωδῆς διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ των, συμπεραίνομεν ὅτι καὶ ὁ άνευ σύρματος τηλεγράφος εἶναι ἀπλοῦστατα κοινὸς ὀπτικὸς τηλεγράφος, χρησιμοποιῶν τὰς ἀόρατους ηλεκτρικὰς ακτίνας καὶ οὐχὶ τὰς συνήθεις φωτεινάς. Ἡ ἀναίσθησις τοῦ ὀφθαλμοῦ μας εἰς τὰς ηλεκτρικὰς ακτίνας εἶναι ἡ ἀποχωρίζουσα τὸν άνευ σύρματος ἀπὸ τὸν ὀπτικόν.

Ἀπόστασις. — Διὰ τῶν πειραμάτων ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀπόστασις εἰς τὴν ὁποῖαν λειτουργεῖ ὁ άνευ σύρματος, αὐξάνει ὅταν τὰ ρινισματα συνδεθῶν μεταλλικῶς μετὰ ἰστών ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλῶν, ἢ δὲ διατιθεμένη ἐνέργεια τοῦ πομποῦ εἶναι

Στρατιωτικὸς κινητὸς σταθμὸς τηλεγράφου άνευ σύρματος ἐν ἐνεργείᾳ.

μεγάλῃ. Κατὰ τὰ πειράματα τοῦ Marconi ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγαλύτερα τῶν 2000 χιλιομέτρων. Πρὸ τίνος δὲ ἀπεπερατώθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐγκατάστασις τοῦ άνευ σύρματος μεταξύ Ἑγγλίας καὶ Ἀμερικῆς. Ὁ ἐν Ἑγγλίᾳ (Poldhu) σταθμὸς ἔχει ἀντὶ ἰστού τέσσαρας πύργους ὕψους 70 μέτρων, συνδεδεμένους διὰ πλέγματος μεταλλικοῦ χροανοειδοῦς.

[Ἔπεται τὸ τέλος]

ΒΑΣΙΛ. ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

ΤΟ ΚΟΙΜΑΣΘΑΙ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

ΕΙΝΕ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΟΝ

Οἱ ἐπιρροεῖς εἰς τὸν ἔθνον βουλευταὶ πρέπει νὰ με ἐγγνωμοῦν. Φέρω εἰς φῶς ἀποκαλύψεις, αἱ ὁποῖαι θὰ τοὺς δικαιολογήσουν καὶ θὰ ἀποδείξουν, ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα εἰμπορεῖ νὰ πιαοῦν διὰ τὴν κακοδαμονίαν τῆς πατρίδος, ὄχι ὁμως καὶ ὁ ἔθνος των. Ἀτὰ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε κακὸν νὰ κοιμᾶται ὁ βουλευτής.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ θὰ πηχόμεν νὰ ἐκοιμῶντο διαρκῶς, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, οἱ βουλευταί, μετὴν πεποιθήσιν δι' ἡ κακοδαμονία μας θὰ ἦτο ὀλιγωτέρα.

Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι τὸ νὰ κοιμῶνται οἱ βουλευταὶ κατὰ τὰς συνδριάσεις δὲν εἶνε τι νέον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου, ὅτε καὶ τὸ ὁποῖον δευκνήει ἀφιλοπατρίαν.

Ἀπὸ τὸ τελευταῖον τὸ βεβαῖον μετὸν ἐπισημότερον τρόπον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Τὸ αἶσθημα δὲν ἔχει σχέση μετὰς ὀργανικὰς ἀνάγκας, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ, βεβαίως δὲν εἶνε ἀφιλοπατρία τὸ κοιμᾶσθαι ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ἀλλ' ἀπλή παράβασις τῆς ὑποσχέσεως τοῦ ὑποψηφίου, δι' ἡ θὰ εἶνε ἀγρυπνὸς φρουρὸς τῶν δημοσίων συμφερόντων.

Ὁ σπουδαιότερος ὁμως λόγος εἶνε, ὅτι καὶ οἱ πρῶτοι Ἑλληνες ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ εἰς τὴν νέαν μας ἱστορίαν ἐκοιμῶντο καὶ αὐτοί, οἱ «πατέρες» δηλ. οἱ ἐκλεγέντες κατὰ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ κοιμᾶσθαι κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, ὄχι μόνον δὲν εἶνε ἀφιλόπατρι, ἀλλὰ εἶνε αὐτὸ τοῦτο «πατροπαράδοτον» ἔθμιμον καὶ ἐπικαλοῦμαι ἕλερ τῆς συντηρήσεώς του τὴν σεβαστὴν Ἐπιτροπὴν τῶν «Πατρίων».

Διὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ ἀσεβής, εἰσέρχομαι ἄμέσως εἰς τὸ θέμα μου τὸ κοινοβουλευτικοφιλολογικόν—ἀναπνεύσατε—ὡς εἶπα.

Πρόκειται διὰ δύο σατύρας τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, αἱ ὁποῖαι ἀμφιβάλλου ἐν ὑπάρχον ἡμερον πονθενὰ καὶ τὰς ὁποῖας ἀνεῦρον ἐπιτελοῦσας τὰ ταπεινὰ χρέη τοῦ περιτλίγματος τροφίμων.

Φαίνεται δι' αὐτὰς σατύρας αὐτὰς ἐπέστη ὁ ποιητὴς καὶ τὴν ἐπίθεσιν, περὶ ἧς ὁμιλεῖ εἰς μεταγενέστερόν του ἔργον, ἐπίθεσιν γενομένην τῷ 1826 «μετὰ ξίφους δολοφόνου».

Αἱ δύο αὐταὶ σατύραι περιγράφου ἡ μὲν τὸν ἔθνον τῶν βουλευτῶν, ἡ δὲ τὴν δύναμιν τοῦ τύπου κατὰ τοῦ κοτζαμπασισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ δι' αὐτὸ παραθέτω καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν αὐτὴν στίχους.

Ἡ πρώτη εἰς τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπ' ὄφην, ἀρχίζει μετὸν στίχον:

Ἡ πρόει τοὺς πατέρας μας στὸν ἔθνον των ν' ἀρήσῃ;

Καὶ ἐξακολουθεῖ:

Πολλοὶ ἐκ τούτων χρόνων ἔξ δὲν ἀνοῖξαν τὰ χεῖλη κ' ἦσαν εἰς τὸ Βουλευτικὸν ὡσὸν ἐνδελιοὶ στέλοι, κοιμώμενοι στήν βροντεράν τοῦ ἔθνους τρικυμίαν. πλὴν ἐξυπνοῦντες τακτικά εἰς τὴν ἀρχιμηνίαν, Α! εἶδα ἕνα ἐξ αὐτῶν τῶν σεβαστῶν πατέρων. Τὰ σήματά του βέβαια δὲν εἶχεν ὁ Κικέρων. Ἐκτίπα ταῖς ποδάρας του, ὁποῖαν ἐμλοῦσε, παχειά, παχειά ἑοχάλιζε, βαρεῖά, βαρεῖά φροσσοσε. Στὸν μῦστακά του ἤρχετο πεισματικὰ ἡ μύγα κ' εἰς τὸ πλατὺ του μέτωπον αὐτὸς τὴν ἐκνήγα. Καὶ νὰ κινεῖσθαι πολεμῶν τὸν τοιμηρὸν ἐχθρόν του ἐκτίπα μετὴν χέρον του γερὰ τὸ μάγουλόν του.

Ἐννοεῖται δι' αἱ σάτυραι αὐταὶ ἐκδιδομένην προεκάλεσαν τὴν μῆνιν τῶν βουλευτῶν καὶ τὴν μῆνιν αὐτὴν, ἐκοπάσασαν κατὰ τοῦ ποιητοῦ, λωιδωρεῖ οὕτως πάλιν παριστῶν, ὡς φαίνεται, τοὺς βουλευτάς λέγοντας δι' αὐτῶν:

Μετὴς γαζέταις * τοῦ λαοῦ τὰ μάτια θὲ ν' ἀνοίξῃ. Ἡ χώρα μας θὰ σηκοῦθῃ καὶ ὅλους θὲ νὰ πνίξῃ. Πάντα νὰ μένῃ ἀλνωτος, ἂν εἶν' ἀποθαμένους.

* Ἐφημερίδας.

Ἄν ζῆ νὰ γείνη Ὁβρηός, αὐτὸς ὁ (λείπει ἡ λέξις)

ἀπου μᾶς ἐπροτόφερε γαζέταις σὴ Γρακία καὶ τὸν λαὸν διαβόλεψε μετὴν τυπογραφία.

Ἐμεῖς πρὸ τοῦ τί εἶχαμε; Τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροῖσου, καὶ τὰ καλὰ χαυφόμεσθε αὐτοῦ τοῦ Παράδεισου.

Ἐτρώγαμεν, ἐπίναμεν στής φάδες ξαλομένους, μετ' ἐνοὺς κόπους εἴμαστε κοινωνοαποθρεμμένοι.

Τὸν σβέρκον μου πλέον φαρδὸν ἀπὸ βωδιῶν τὸν εἶχα καὶ τῶρα μοῦ κατήνησεν λιγνὸς ὡσὸν τὴν τριχα.

Ἐνα ἀρῆ στήν καθισὰ μοροῦσα νὰ παστρέρω καὶ τῶρα μὸλις εἰμποῦ τρεῖς κόπτες νὰ χωνέρω.

Στοὺς δρόμους ὅταν ἔβγανα ὅλοι μετ' ἡμετέρας, ἐσταύρωσαν τὰ χέρια τους καὶ μετ' ἀκολουθοῦσαν.

Ἄφου ἦλθαν τὰ γράμματα ἡ ἐντροπὴ ἐχάθη Ἐξάνησεν ὁλος ὁ λαός...

Ἐδῶ τελειώνει ἡ φιλολογικὴ συμβολὴ τοῦ δημοπόλου μου εἰς τὰς μελέτας μου.

Ἄν ἕνα μῆλον ἐχρησάμεσεν εἰς τὸν Νεύτωνα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος, ἄλλο τρόφιμον ἐχρησάμεσεν εἰς ἐμὲ διὰ ν' ἀνακαλύρω τὸ πατροπαράδοτον τοῦ βουλευτικοῦ ἔθνον.

Οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ πολιτευόμενοι θὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι τὸ τρώγειν δὲν εἶναι πάντοτε κακόν, ὅπως διατυμπανίζεται ἀπὸ τοὺς ἀδαεῖς πατριώτας.

ΔΗΜ. ΔΗΜΕΡ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ BEHRING

Ὁλόκληρος ὁ κόσμος συνεχινήθη ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Behring, ἐνὸς τῶν μεγαλοφροστερόρων μικροβιολόγων τῆς Εὐρώπης. Συνεννήθη δὲ ὄχι μόνον διότι δι' αὐτῆς πρόκειται ἑκατοντάδες χιλιάδων πασχόντων νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἀπὸ τῶσιν ἐτῶν καὶ μετὰ τῶσας ἀγωνίας ἀναμενομένη ἀνακάλυψις, παριστᾷ μίαν τῶν λαμπροτέρων νικῶν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Αἱ νίκαι τῆς ἐπιστημονικῆς σκέψεως διαφέρουν ἀπὸ τὰς νίκαις τῶν μεγαλειότερων στρατηγῶν κατὰ τοῦτο. ὅτι αἱ πολεμικαὶ νίκαι συνδέονται μετὰ χιλιάδας θανάτων, μετὰ χιλιάδας θημάτων, μετὰ ἀπειρίαν ζημιῶν, ἐνῶ αἱ ἐπιστημονικαὶ συνεπάγονται τὴν σωτηρίαν χιλιάδων ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ὀδύνης, συνεπάγονται ἀκριβῶς τὴν ἀποσώθρην μείστων ζημιῶν. Εἰς τὴν Γαλλίαν π.χ. ὁ Μέγας Ναπολεὼν διὰ τὰς νίκαις του ἐχρησάθη τόσα θύματα καὶ ἔσχε τόσας ζημίας, ἐνῶ ὁ Pasteur μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις του σώζει τὸσον κόσμον ἀπὸ βέβαιον θάνατον, προσπορίζει δὲ κατ' ἔτος εἰς τὴν Γαλλίαν πόλλας ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων φράγκων διὰ τῆς προφυλάξεως τῶν μεταξοσκολήμων καὶ τῶν πολυτίμων εἰς τὸν ἀνθρώπον ζῶων ἀπὸ θανατηφόρων νόσων. Ὁ Behring σώζει ἀπειρίαν μικρῶν παιδιῶν κατ' ἔτος ἀπὸ τὴν διφθερίτιδα μετὸν θαυμάσιον του ὄρον ὁ ὁποῖος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀοιστουργήματα τῆς ἐπιστήμης, καὶ μία ἀπὸ τὰς τιμητικωτέρας διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα νίκαις τῆς Ἐπιστήμης.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ δι' ἡμᾶς ἐν Ἑλλάδι ἠκούσθη μετὰ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν, διότι ἡ ἐπάρατος νόσος εἰς τὸν τόπον μας φρονεῖ κατ' ἔτος 6—7,000 ἀτόμων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέων, καὶ διότι παρ' ἡμῶν καὶ ἡ κοινωνία καὶ τὸ Κράτος δευκνόντων τὸσσην ἀδιαφορίαν πρὸς τὰ ζητήματα τῆς Δημοτικῆς Ὑγιεινῆς ἐν γένει, ὥστε δὲν γνωρίζω τί θὰ ἐγινόμεθα ἐάν ἐγκαίρως δὲν ἤροζτο ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ νὰ μᾶς σώσῃ.

Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Behring—περὶ τῆς ὁποίας ἄμέσως θὰ σημειώσωμεν ὀλίγα—δὲν μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ καθήκοντος ὅπως ἄμέσως λάβωμεν τὰς ἀναγκαῖας φροντίδας καὶ ὑγιεινὰς προφυλάξεις ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς φθίσεως, ἰδρύνοντες κανὲν σανατόριον, ἐγκαθιδρύνοντες τὴν ἀπολύμανσιν καὶ τὴν καθαριότητα εἰς τὸν τόπον, ἐξυγιανόντες τὰ οὐκίματα εἰς τὰ ὁποῖα φθιέρεται ὁ πτωχὸς λαός, προσέχοντες εἰς τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν, ἐλαττώνοντες τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ αἴτια τῆς φυματιώσεως ἢ τοῦλάχιστον ἐνισχύον-

τες τις ενεργείας του « Συλλόγου κατά της Φυματώσεως » ο οποίος τόσον δραστήριος εργάζεται. Δεν μας απαλλάσσει δὲ τὸν φροντῖδον τούτων ἡ μεγάλη ἀνακάλυψις, διότι ἡ φθίσις εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ξηρασίας τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ συνεπῶς διὰ τὸν μέσον τούτων ἀποσοβόμεν τὴν ξηράτησιν ἐκείνην τοῦ λαοῦ, τὸν ἐκπεσὸν τῆς ζωτικότητος τοῦ σώματος, ὅστις προλογίζει τὴν φθίσιν καὶ τὸν θάνατον ἢ τοῦλάχιστον τὸν μαρασμὸν ἐκείνον, ὅστις συνεπάγεται ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς, οικονομικοὺς καὶ πνευματικοὺς μαρασμοὺς ἐνὸς τόπου. Διὸ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Behring θὰ θεραπεύονται οἱ φθισικοί, δὲν θὰ ἐκλείψουν ὅμως οἱ ξηρατλήμενοι, οἱ προδιαθετιμένοι εἰς τὴν φθίσιν μὲ τοὺς ὁποίους αἱ κοινωνίαι βέβαια δὲν κερδίζουν οὐτε προκοπὴν. Ὡστε ἐὰν ἡ ἐργασία τοῦ Behring ἡ μέλλουσα νὰ βοηθήσῃ πολυτίμως τὸν ἀγῶνα τῶν κοινωνιῶν κατὰ τῆς φυματώσεως, μέλλει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ δευχθῆ σωτηρία, ἀπὸ δὲν μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ καθήκοντος ὅπως φροντίσωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐπὶ τὸ τέλος πάντων ἡ στοιχειώδης Ὑγιεινὴ εἰς τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τόσος κόσμος χάνεται ἢ ἀσθενεῖ ἀδίκως καὶ ἀδικαιολογητῶς.

Ἄς εἰδῶμεν ὅμως εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ μεγάλου σοφοῦ. Μέχρι τοῦδε ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ Behring—ὁ ἀνακάλυψας τὴν διφθεριτικὴν ἀντιτοξίνη— δι' ἐνέσεων εἰς μύσους μικροβίων ἀνθρωπίνης φυματώσεως εἶχεν ἐπιτύχει τὴν ἀνοσίαν τῶν μύσων ἐκείνων πρὸς τὴν φυματίωσιν τῶν βοῶν ἢ ὅποια εἶναι ἰσχυρότερα τῆς φυματώσεως τῶν ἀνθρώπων. Δηλαδή ἐὰν ἔκαμεν εἰς τοὺς μύσους ἐκείνους ἐνέσεις μικροβίων βοείας φυματώσεως δὲν προσεβάλλοντο ὑπὸ φυματώσεως, ἐνῶ ἐὰν ἔκαμεν εἰς ἄλλους μύσους ὄχι ἀνόσους, οὗτοι προσεβάλλοντο καὶ ἀπέθνησκον. Διὰ πειραμάτων οὐχὶ ἀσέτων πρὸς τὸ ἀνωτέρω γεγονός ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων προσεχώρησε περισσότερο. Κατόρθωσε διὰ διαφόρων μέσων ν' ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν μικροβίων τῆς φυματώσεως μίαν χημικὴν οὐσίαν, ἢ ὅποια ἐγγυημένη μέσα εἰς τὸν ὄργανισμὸν καὶ ἐνομιμὴν μὲ τὰ κύτταρα τοῦ ὄργανισμοῦ, τὰ ὅποια ἐμποτίζει, ἐξαφανίζει τὴν ἀνοσίαν τοῦ ὄργανισμοῦ πρὸς τὴν φυματίωσιν. Τὴν οὐσίαν αὐτὴν παριστᾷ διὰ τῶν στοιχείων TC.

Ἡ οὕτω ἀποκτωμένη ἀνοσία εἶναι ὅλος διάφορος τῆς ἀνοσίας πρὸς τὴν διφθερίτιδα. Διὸ εἰς τὴν διφθερίτιδα ἢ ἀντιτοξίνη τοῦ ὄρου ἐξουδετερώνει τὴν τοξίνη, τὸ δηλητήριον δηλ. τῶν μικροβίων τῆς διφθερίτιδος καὶ ὄχι αὐτὰ τὰ μικρόβια. Εἰς τὴν φυματίωσιν ἡ νέα χημικὴ οὐσία τοῦ Behring, ἢ περιφρημας TC, ἐξουδετερώνει αὐτὰ τὰ μικρόβια τῆς φυματώσεως εἶναι δηλ. ἀνοσία κυτταρική. Κατόρθωσε δηλ. ὁ Behring ὅτι προσεπάθει καὶ ἠγωνίζετο εἰς ἐπιτύχῃ ἡ μικροβιολογία εἰς τὰ ἔργαστήρια κατὰ τὰ τελευταία ἔτη διὰ μεγάλων καὶ πολυάριθμων πειραμάτων: εἰς τὸ νὰ εὕρῃ δηλ. οὐσίαν ἐξουδετεροῦσαν αὐτὰ τὰ μικρόβια καὶ οὐχὶ τὸ δηλητήριον τὸ ὁποῖον ἐκκρίνουν καὶ τὸ ὁποῖον λέγεται τοξίνη.

Τὴν χημικὴν ταύτην οὐσίαν, ἢ ὅποια ἔχει θεραπευτικὰς ιδιότητας, ἐξήγαγεν ὁ Behring κατόπιν πολιτικῶν ἀγῶνων ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρόβια τῆς φυματώσεως διὰ διαφόρων μέσων εἰς τὸ ἔργαστήριόν του. Ἐκάμε πειράματα ἐπὶ ζῴων τὰ ὅποια ἐοικέθησαν ὑπὸ πλείστης ἐπιτυχίας. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη καὶ ἄλλοι σοφοὶ νὰ πειραματισθῶσι, νὰ γείνουν δὲ πειράματα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ν' ἀπαλλαγθῇ ἡ μέθοδος ἐκ τινων τυχῶν μελλόντων ν' ἀποκαλυφθῶν μειονεκτημάτων, νὰ βελτιωθῇ καὶ τελειοποιηθῇ ἡ θεραπεία. Διὰ τοῦτο ἐπεφυλάχθη νὰ παρασχηματισθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν πολύτιμον οὐσίαν. Χρειαζόνται καὶ ἄλλα πειράματα, καὶ ἄλλαι ἐργασίαι καὶ τελειοποιήσεις, μολοντοῦ ἐπιστημονικῶς ἢ ἐπιτυχία εἶναι ἐξηρασιασμένη. Ἡ Ἐπιστήμη δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὸν κόσμον ὅτι τὸ ἀνύχημα τοῦ Κῶχ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Ὅπως εἰς τὰ μαθηματικὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόδραστον, οὕτως καὶ εἰς τὴν νεώτερον βιολογίαν τὰ πράγματα ἔχουν σχέσιν μαθηματικῆς ἀκριβείας, ὁ δὲ ἐπιστήμων βραδίζει ἐπὶ θετικῶν βάσεων, ἐπὶ γνωστῶν καὶ ἀποδεδειγμένων πρὸς τὰ ἀγνωστα διὰ νὰ τ' ἀποκαλύψῃ οὐχὶ τυχαίως, ἀλλὰ θετικῶς καὶ βεβαίως, βαίων ἐπὶ προσγεδιασμένον καὶ προμελετημένον σχεδίου. Ἐπὶ δὲ κατὰ τὴν ὁ Behring ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς διφθεριτικῆς ἀντιτοξίνης. Οἱ συνάδελφοί του εἶχον ἀπελασθῆ, ἢ κοινωνία παρεπονεῖτο διὰ τὴν ἀνεπαρκείαν τῆς Ἐπιστήμης. Ὁ ἐργάτης ὅμως αὐτῆς ἐπέμενε διότι εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἐνδομύων βιολογικῶν λειτουργιῶν τοῦ ὄργα-

νισμοῦ. Ἐπέμενε καὶ μετὰ δεκαετίες ἐργασίας ἢ νίκῃ ἔσπευε τὸν Γερμανὸν σοφόν, ὅστις εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Βουδαπέστης ἀνεκοίνωσε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀντιφθοριτικοῦ ὄρου, ὁ ὁποῖος εἶνε « ἓνα ἀριστοῦργημα » κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Metchnikoff.

Ἡ θεραπεία τῆς φυματώσεως—τῆς μεγάλης καὶ ἀλγεινῆς αὐτῆς πληγῆς τῆς ἀνθρωπότητος— ἀπαιτοῦται ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ ὅλα τὰ μεγάλα σχετικὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιστήμη ἀνέμενε ἀπὸ τὸν Behring κυρίως ἢ ἀπὸ τὸν Koch τὴν μεγάλην νίκην, διότι αὐτοὶ εἶχον προχωρήσει μῆσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐχθροῦ καὶ εἶχον καταφέρει ἐναντίον του τὰ καιριώτερα κτυπήματα.

Ἡ τιμὴ ἀνήκει βεβαίως εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Γερμανοῦ σοφοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ἀνθρωπότητος θ' ἀνήκει ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν Γερμανικὴν Κυβέρνησιν, ἢ ὅποια ἐπέλεξε ἀρετὰ διὰ τὰ πολυδάπανα πειράματα.

Χαῖρε Γερμανία! Τὸ μεγαλεῖον τῆς νίκης σου αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ κοινὸς θνητός. Ὁ μέγας Μονάρχης σου μόνον, ἔξυμνῶν εἰς κανένα του ἰσχυρὸν λόγον τὸ μεγαλεῖον τῆς Γερμανικῆς Ἐπιστήμης, ἐνώπιον εὐγνώμονος καὶ διακροῦσης Ἀνθρωπότητος, θὰ δυνήθῃ μετὰ δέκα μῆνας νὰ εἴπῃ ὅτι χρειάζεται διὰ τὴν μεγάλην γερμανικὴν ἀνακάλυψιν.

ΣΤΕΦ. ΣΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος)

Καὶ δαυιλέστατα ἐπῆνεσε τὴν Σικελίαν, ὅπου εἶχε γεωργικὴν τινα ἐπιχείρησιν. Ὑπερῆνεσε τοὺς κήπους του, τὸ ποιμνία του, τὴν κερκισμένην ἐντὸς προσινάδας οἰκίαν του καὶ τοὺς διὰ θύμου καὶ ἐρπύλου ἐνδεδυμένους λόφους, ὑπεράνω τῶν ὁποίων βομβοῖσι τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν.

Ὁ Πετρόνιος καθήμενος παρὰ τὴν Πομπωϊαν ἐθέλητο μὲ τὸ θέαμα τοῦ δόντος ἡλίου, τοῦ κήπου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν, αἱ ὁποῖαι ἴσταντο παρὰ τὸ ἰχθυοτροφεῖον.

Αἱ ἀμφέσεις, εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τῶν μύστων, ἐχρῶσιζοντο ἐκ τῆς ἀνταγίας τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας. Εἰς τὸν δυτικὸν ὄριζοντα, αἱ πορφύρασις καὶ αἱ ἰώδεις ἀποχρώσεις ἐκλινον πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ θαλασίου τὸ στερέωμα καθίστατο ὀλανὲν λευκωδές· αἱ μαύραι σκιαραῖαι τῶν κτισμάτων ἐπρόδιδον τὴν ἀμαυρότητα αὐτῶν ἢ γαλήνη τῆς ἐσπέρας ἐνέσκηπτεν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ δένδρα καὶ ὅλον τὸν κήπον.

Ὁ Πετρόνιος ἔμεινε ἐκπληκτός ἐπὶ τῇ γαλήνῃ ταύτῃ. Εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Πομπωϊας, τοῦ γέροντος Ἀύλου, τοῦ νιότου ἐπι καὶ τῆς Λιγίας ἕστησε κάθισμα, τὸ ὁποῖον δὲν συνήθιζε νὰ βλέπῃ ἐπὶ τῶν μορφῶν, αἵτινες διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὰς νύκτας του. Ἡσθάνετο εἰς τὴν γαλήνην ἡδέως φωτεινὴν, ἐκτεμπόμενῃ ἐκ τῆς καθημερινῆς αὐτοῦ ζωῆς, περιέλουσε τοὺς κατοίκους τῆς νηοῖδος, καὶ εἰς τὴν ἡδύτητα καὶ ἠσυχίαν τῆς οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν εἶχε γνῶσιν ποτέ. Δὲν ἠδύνηθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Πομπωϊαν, λέγει:

— Πόσον ὁ ἰδικὸς σὰς κόσμος εἶναι διάφορος ἐκείνου τὸν ὁποῖον κυβερνᾷ ὁ Νέρων!

— Ἀνῆρσε τὸ εὐγενὲς πρόσωπόν της πρὸς τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως καὶ ἀπήτησε μεθ' ἀπλότητος.

— Δὲν εἶναι ὁ Νέρων ὁ κυβερνῶν τὸν κόσμον, εἶναι ὁ Θεός.

Ἐπεκράτησε μικρὰ τις σιγὴ. Ἦκουοντο ἐν τῇ δένδροστοιχίᾳ οἱ βηματισμοὶ τοῦ γέροντος, τοῦ Βινικίου, τῆς Λιγίας καὶ τοῦ μικροῦ Ἀύλου· ἀλλὰ προτὸν ὁ ἄμυλος φθᾶση ὁ Πετρόνιος ἠρώτησε καὶ πάλιν.

— Πιστεύεις λοιπὸν εἰς τοὺς Θεούς;

— Πιστεύω εἰς Θεόν, ὅστις εἶναι Εἷς, Δίκαιος καὶ Παντοδύναμος· ἀπήτησεν αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

— Πρέπει νὰ σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν ἐκλογὴν σου, εἶπεν ὁ Πετρόνιος ὅταν εὐρέθη πάλιν ἐντὸς τοῦ φορέου ἀπέναντι τοῦ Βινικίου. Ἀληθῶς «ροδοδάκτυλος ἦέος»... Καὶ γνωρίζεις τί προσέει μὲ ὑπενηθίμωσεν; Τὴν ἀνοίξιν! Ὅχι τὴν ἰδιότητά μου Ἰταλικὴν ἀνοίξιν, ὅπου μόλις ἐδῶ καὶ ἔχει καμμία μηλέα καλῶς τεταμένη ἀπὸ ἀνήθ, ἐνῶ αἱ ἐλαίαι μένον διαρκῶς τεφρόχοροι, ἀλλὰ τὴν ἀνοίξιν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶδον πολλὰς εἰς τὴν Ἑλβετίαν, νεάζουσαν, δροσεράν, πρασίνην ἀνοίξιν... Ὁ Βινίκιος, μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός. Ἐπειτα...

— Τὴν ἐπόθησα τὴν ποθὸ ἀκόμη περισσότερο. Ὅταν τῆς ἐσπέρας τὴν χειρὰ τῆς, πνοὴ φλογὸς μὲ περιέβαλεν!.. Πρέπει νὰ γίνῃ ἰδιότης μου. Ἦλθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ ἄλλ' ἂν δὲν εὐρίσκησιν τίποτε, διὰ ἐφρω ἐγὼ ὁ ἴδιος... Ὁ ἄλλος θεωρεῖ τὴν Λιγίαν ὡς κόρην του· διὰ ἐγὼ πρέπει νὰ βλέπω ἐν αὐτῇ μίαν δούλην; Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω, τότε πολλὰ καλὰ ἔστω. Ἄς ἀλείφω

τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου διὰ λυκίου λίτους, ἄς τὴν περικαλύψῃ διὰ ταυνοδύου ὑφάσματος, ἄς ἔλθῃ νὰ γίνῃ συζυγὸς μου εἰς τὴν ἐστίαν μου.

— Ἦούγασε, παρῆγορε γόνε εὐγενῶν. Ἄν σὺ φωνῆς ἐνταῦθα Βαγρόβου, μὲ τὴν ἄλυσιν εἰς τὸν λαμὸν, ὅσπασθεν τὸν ἀρμάτων μας, δὲν τὸ ζάμνον διὰ νὰ νυμφεῖομεθα τὰς θυγατέρας των. Μὴ ὄθεις τὰ πράγματα εἰς τὰ ἔσχατα... Ἦούγασε... Σκέψου ὅτι ἂν θέλῃσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Ἀύλους χάριν σου, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κρατήσουν. Σοὺ ἀπόσχομαι διὰ τὰ σκεφθᾶ περὶ τῆς ὑποθέσεώς σου καὶ ὁ Πετρόνιος δὲν θὰ εἶναι πλέον Πετρόνιος ἂν δὲν εὕρῃ διεξοδὸν τῆν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πλαυτίου εἰς κεντυρίων.

- Σὲ εὐχαριστῶ, καὶ εἶπε ἡ Τύχη νὰ σοὺ ἐπιδαμύλησῃ ὅλα τὰ δῶρά της! Ποῦ σκέπτεσαι νὰ ὑπάγῃς;
- Μὰ... εἰς τῆς Χρυσοθέμους.
- Εἶσαι εὐτυχῆς ἔχεις ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷς.
- Ἐγὼ; Γνωρίζεις τί μὲ διασεδιάζει εἰσὶ εἰς τῆς Χρυσοθέμους; Εἶναι διότι μὲ ἀπατᾷ μὲ τὸν ἴδιον ἀπελευθερὸν μου, μὲ τὸν ἀληθινὸν Θεοκλή, καὶ νομίζει ὅτι τὸ ἄγνοῶ.
- Καὶ ὠδηγήθησαν διὰ τοῦ φορέου εἰς τῆς Χρυσοθέμους. Ἄλλ' εἰς τὸν διάδρομον, ὁ Πετρόνιος ἔθεσε τὴν χειρὰ ἐπὶ τὸν ὄμων τοῦ Βινικίου καὶ εἶπε.
- Περίμενε... Μοῦ φαίνεται ὅτι εὐρήκα ἐν μέσον.
- Εἶθε ὅλοι οἱ Θεοὶ νὰ σὲ ἀνταμείψωσιν!
- Ναί! Πιστεύω ὅτι τὸ μέσον εἶναι ἀλάτνηστον... Γνωρίζεις ἓνα πράγμα, Μάρκε;
- Σὲ ἀκούω, Παλλὰς Ἀθηναί!
- Λοιπὸν! ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἢ Θεοῖα Λιγία θὰ γενθῇ εἰς τὴν οἰκίαν σου τὸν καρπὸν τῆς Δημητρός.
- Εἶσαι μεγαλύτερος τοῦ Καίσαρος! ἀνέκραξεν ὁ Βινίκιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙV

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὴν διαμονὴν τοῦ παρὰ τῇ Χρυσοθέμει, ὁ Πετρόνιος ἐκοιμήθη τῇ ἀληθείᾳ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν μετέβη ἐπ' ἀμύξης εἰς τὸ Παλατινόν, ἔσχεν ἰδιαιτέρην συνέντευξιν μὲ τὸν Νέρωνα καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν παρουσιάσθη πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Πλαυτίου εἰς κεντυρίων ἐπὶ κεφαλῆς δεκαπέντε πρατωριανῶν.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῆς τρομοκρατίας οἱ τοιοῦτοι εἶδους ἀπεσταλμένοι ἦσαν συνήθως ἀγγελοὶ θανάτου. Ὅταν ὁ κεντυρίων ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ Ἀύλου καὶ ὁ φύλαξ τῆς αὐλῆς ἀνῆγγελεν ὅτι ἦσαν στρατιῶται, τρώμος διέδραμεν ἀνά τὴν οἰκίαν. Ὅλη ἡ οἰκογένεια περικύκλωσε τὸν γέροντα ἀρχηγὸν τοῦ οἴκου, διότι ὅλοι ἐπέσθησαν ὅτι διατρέχουν ἑξαρετικὸν τινα κίνδυνον. Ἡ Πομπωϊαν ῥιπτοῦσα τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸν λαμὸν τοῦ συζύγου της, συνεβλήβετο πρὸς αὐτὸν τὰ δὲ πελιδνὰ χεῖλη τῆς ἐπιθύουσαν μιστηριώδεις λέξεις. Ἡ Λιγία, χλωμὴ ὡς ὄδον, τῆς ἐφίλει τὰς χεῖρας ὁ μικρὸς Ἀύλος συνεσεύρασθη μέσα εἰς τὴν τῆβεννον του. Ἐξ ὅλης τῆς οἰκίας ἐξήρχοντο σμήνη δούλων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἦκουοντο ἐπιφωνήματα: «ὦ! ὦ! δυστυχία!» Αἱ γυναῖκες ἐστέναζον τινὲς ἤδη ἐξέσχίζον μὲ τοὺς ὄνυχας τὰ πρόσωπά των, ἐκάλυπτον τὰς κεφαλὰς μὲ τὰ ἱμάτια των. Ὁ Ἀύλος ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου τὸν ἀνίμενε ὁ κεντυρίων. Ἦτο ὁ γέρον Ἰάσος Χάστος, ὁ ἄλλοτε κατώτερός του, ὑπαξιωματικός εἰς τοὺς πολέμους τῆς Βρετανίας.

— Χαῖρε, κύριε! εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος. Σοὺ φέρω ἐξ μέρους τοῦ Καίσαρος μίαν διαταγὴν καὶ ἓνα χαριεῖσμον. Ἰδοὺ οἱ πάτριοι καὶ αἱ σφραγίδες, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν ὅτι ἔρχομαι ἐξ ὀνόματος του.

— Εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τὸν Καίσαρα διὰ τὸν χαριεῖσμόν του καὶ θὰ ἐκτελέσω τὴν διαταγὴν του. Χαῖρε, Χάστος. Ποῖα εἶναι ἡ παραγγελία σου;

— Ἀλλε Πλαυτίε! ἤρχισεν ὁ Χάστος. Ὁ Καίσαρ ἔμαθεν ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν σου διαμένει ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Λιγίων, δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τούτου πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὡς ἄμνηρος. Ὁ Θεὸς Νέρων σὲ εὐχαριστεῖ, ὁ ἀδύνατος, διότι ἐφιλοξενήσατε τὴν νεαρὰν ταύτην κόρην. Ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ σὰς ἐπιβαρύνῃ ἐπὶ πλέον, φρονῶν δ' ἄρ' ἔτερον ὅτι ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτῆς ὡς ὄμνηρον ἡ Λιγία κόρη πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος καὶ τῆς Γερουσίας, σὲ διατάσσει νὰ τὴν παραδώσῃς εἰς χεῖράς μου.

Ὁ ἄλλος ἦτο τύπος στρατιώτου καὶ πολλὴ ἐνεργητικὸς, ὥστε νὰ μὴ κατατρίβεται εἰς ματαιὰς λέξεις παραπόνων ἢ ἀνεγκλήσεων. Ἐξήτασε τοὺς πατέρους, τὰς σφραγίδας, ἔπειτα δὲ ἠφάνισεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν γέροντα κεντυρίωνα εἶπεν ἠρέμως.

— Περίμενε εἰς τὴν αὐλήν, Χάστος. Πηγαῖνον νὰ σὰς φέρω τὸν ὄμνηρον. Καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ βάθος τῆς οἰκίας, εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ Πομπωϊαν Γραμνία, ἡ Λιγία καὶ ὁ μικρὸς Ἀύλος εἶχον καταρῆγει.

— Κανεῖς δὲν ἀπειλεῖται διὰ θανάτου ἢ δι' ἐξορίας εἰς τὰς μεμαχρῶ-

σμένας νήσους! εἶπεν. Ἐν τούτοις ὁ ἀπειταλόμος τοῦ Καίσαρος εἶναι ἀγγελος συμφορᾶς. Πρόκειται περὶ σοῦ, Λιγία.

— Περὶ τῆς Λιγίας; ἀνέκραξεν ἡ Πομπωϊαν.

— Ναί.

Καί, στρεφόμενος πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην, εἶπεν.

— Λιγία, ἀνέταρξῃς εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ σὲ ἀγαπήσω, ἡ Πομπωϊαν καὶ ἐγὼ, ὡς θυγατέρα μας. Ἀλλ' ὡς ὄμνηρος ἀνήκεις εἰς τὸν Καίσαρα, ὁ δὲ Καίσαρ σὲ ἀναζητεῖ ἤδη.

— Ἀλλε, ἀνέκραξεν ἡ Πομπωϊαν, ὁ θάνατος εἶναι προτιμότερος δι' αὐτήν.

Ἡ Λιγία, σασπρωμένη εἰς τοὺς βραχίονας αὐτῆς ἐπανελάμβανε.

— Μητέρ μου, μητέρ μου!

Ἡ ὄμνηρος τοῦ Ἀύλου ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὴν ὄμνηρον καὶ τὸν πόνον.

— Ἄν ἦμην μόνος εἰς τὸν κόσμον, εἶπε μὲ φωνὴν πένθιμον, δὲν θὰ τὴν παρέδιδά ζωῶν καὶ οἱ συγγενεῖς μου ἦδη θὰ ἠδύνατο νὰ προσφέρουν πρὸς τὸν Δία τὸν ἐλευθερωτήν... Θὰ μεταβῶ παρὰ τῷ Καίσαρι καὶ θὰ τὸν καθικελεύσω νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Θὰ μὲ εἰσακούσῃ; Δὲν εἰσέξω. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ, χαῖρε, Λιγία, καὶ γνώριζε καλῶς ὅτι θεωροῦμεν εὐτυχίαν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἠλθεσ εἰς τὸν οἶκόν μας. Χαῖρε, χαρὰ μας καὶ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μας!

Καὶ ταχὺ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν αὐλήν μὴ θέλων νὰ φανῇ συνεχόμενος ὑπὸ συγκινήσεως ἀναξίας Ῥωμαίων καὶ ἀρχόντων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Πομπωϊαν, ὀδηγήσατο τὴν Λιγίαν εἰς τὰ δόματά της τῆς ἔλεγε λόγους, οἱ ὁποῖοι ἀντίχουν παραδόξως εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας ἐπέστη! ἔλεγε ἡ Πομπωϊαν. Ὁ Βιργίνιος ἐτρέψατο τὸ σῆθος τῆς ἰδίας θυγατρὸς του διὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸν Ἀππιον, καὶ ἡ Λουκρητία ἐπέλεξε μὲ τὴν ζωὴν τὴν ἀτίμων της. Ἡ οἰκία τοῦ Καίσαρος εἶναι ἡ τῆς Ἀτιμίας. Ἄλλ' ἂν ὁ νόμος, ἔφ' ἣν ζῶμεν ἀμφοτέρω, ἰσρώτερος, ἀπαγορεύει νὰ πειράμεθα κατὰ τῆς ζωῆς, ἐπιτρέπει ἐξ ἴσου καὶ ἐπιβάλλει νὰ ἀμύνεται τις ἐναντίον τοῦ αἰσχύου, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς.

Ἡ νεαρὰ κόρη ὠλίσησε γονυτῆτις καὶ κρῖπτοντα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν πέλλον τῆς Πομπωϊας, ἔμεινε ἐπὶ πολλὰ σιωπηλὴ ὅταν ἠγέθη ἡ ὄμνηρος τῆς ἡτο ἠρεμωτέρα.

— Ὑποτάξω πολὺ διότι σὲ ἀφίνο, μητέρ μου, διότι ἀφίνο τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφόν μου. Γνωρίζω ὅτι ἠγίστατος δὲν θὰ ὀφέλει εἰς τίποτε καὶ θὰ σὰς κατέστρεφεν ὅλους τοὺς λόγους σου.

Ἐπειτα ἐχαρτίσεν τὸν νεαρὸν Πλαυτίον, τὸν γέροντα Ἑλληνα, ὅστις ἐχρησάμενος εἰς ἀμφοτέρους ὡς διδάσκαλος, τὴν οἰκονόμον ἢ ὅποια τὴν εἶ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓ' ΟΛΑ

ΜΑΡΙΝΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μετά ζηλευτήν εθνικήν δράσιν, μετ' αγώνα αένναον και μετά πάλην αδυσώπητον κατά των έχθρων του γένους ήμων έπεσον ήρωϊκάς εις έτι υπέρμαχος της μεγάλης των Πανελλήνων ιδέας, ο γενναίος Μαρίνος Λυμπερόπουλος, ο γνωστός εν Μακεδονίη υπό το ψευδώνυμον Καπετάν-Κρώμπας, όπλαρχηγός των Έλληνο-Μακεδονικών σωμάτων.

Δις εισβαλών εις την Μακεδονίαν, κατεδιώχθη άμελλίκτως υπό του Τουρκικού στρατού και έπεσαν εν τη πρός αυτόν συγκροτηθείση μάχη, άφου προηγουμένως καθώρθωσε να εμπλήση τρώμου τους κακούργους άποδούς των Βουλγαρικών κομιτών.

Ο Μαρίνος Λυμπερόπουλος, ο τόσον προφώς άναπαύσιμος υπό του Χάρωνος ήρωος, κατήγετο εκ του χωρίου Χισσάν-Πασαά του δήμου Τθώμης της Μεσοηίας.

Ζηλώσας την δόξαν και τον στέφανον του Έθνικου Ήρωος όστις έστεψε τον άειμνηστον Π. Μελάν, ήκολούθησε το παράδειγμα αυτού, και εισέβαλεν εις την Μακεδονίαν ως όπαδός του Καπετάν-Θοά.

Η άνδρεία και ή τόλμη ή άπαράδειγμάτιτος ταχώς τον άνέδειξαν και μετ' όλιγόχρονον άνάπαυσιν, ο Λυμπερόπουλος εισέβαλεν εκ δευτέρου εις την Μακεδονίαν, ως Καπετάν Κρώμπας αυτήν την φοράν. Η δευτέρα αυτή εισβολή ύπήρξε δυστυχώς και ή τελευταία.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΡΩΜΠΑΣ) Ο φρονεούσ εις όχλας εν Μακεδονίη.

Η ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Ως προβλέπετο ή πολιτική κατάσταση, άξυνθείσα περί τα τέλη του Νοεμβρίου, άπέληξεν εις ύπουργικήν κρίσιν, συνεκεία διπλής ψηφοφορίας εν τη Βουλή, ήτις ως άποτέλεσμα ειχε την πτώσιν του Ύπουργίου Ράλλη και τον σχηματισμόν κυβερνήσεως υπό τον κ. Θεοτόκη.

Το νέον Ύπουργείον καθιερίθη ως εξής: Προεδρευούσ και Ύπουργός των Στρατιωτικών ο κ. Γ. Θεοτόκης, των Οικονομικών ο κ. Ανάγγ. Σιμόπουλος, των Έσωτερικών ο κ. Ν. Καλογερόπουλος, των Έξωτερικών ο κ. Αλ. Σκουζέ, της Δικαιοσύνης ο κ. Α. Βοκοτόπουλος, της Παιδείας ο κ. Ανδρ. Στεφανόπουλος και των Ναυτικών ο κ. Κ. Τρικούνης.

Η «Εικονογραφημένη» καθώρθωσε να παρακολουθήσθαι διά της φωτογραφικής ύπηροσίας αυτής εκ του σύνεγγυς την ύπουργικήν μεταβολήν καθ' όλας αυτής τις φάσεις και δημοσιεύει εν τώ παρόντι τεύχει τις καλύτερας εξ αυτών, αίντες άποτελούν άληθώς έπιτυχίαν δημοσιογραφικήν.

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Η επί του παιδικού διαγωνισμού μας έπιτροπή, συνελθούσα πρό τίνος όπως κρίνη τάς σταλείσας ήμιν φωτογραφίας έξέδωκε την άπόφασίν της, ήτις θα δημοσιευθή εις το προσεχές τεύχος του Ίανουαρίου. Έχον σταλεί ήμιν διά των διαγωνισμών τούτων εκατόν τριάκοντα τέσσαρες φωτογραφίαι παιδιών, αίντες κατετάχθησαν εις τρεις κλάσεις. Έθεωρήθη όμως άναγκαίον να δημοσηγηθή και τετάρτη κλάσις, όυτω δε έβραβεύθησαν άνα τρεις εξ εκάστης κλάσεως, ήτοι δώδεκα φωτογραφίαι, αίντες θα άρχίσουν δημοσιευόμεναι τμηματικώς άπό του προσεχούς τεύχους.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Τίνος έργον εινε ή Αφροδίτη των Μεδίκων, το άριστούργημα τούτο το όποιον κοσμή την πινακοθήκην της Φλωρεντίας; Το έρώτημα ειχε προβληθή και άλλοτε, πρό πολλού δε χρόνου εκράτησεν ή γνώμη ήτις έγένετο δεκτή και παρά της ιστορίας της τέχνης, ότι το έργον άνήκει εις μαθητήν του Πραξιτέλους.

Η παραδοχή όμως της γνώμης ταύτης δεν ήμποδισε διαφόρους σοφούς να έπιληφθούν βαθείας μελέτης και έρεύνης πρός τελειωτικήν όυτως ειπείν, και άναμφισβήτητον πλέον άποδείξιν ότι μαθητής του Πραξιτέλους ύπήρξεν ο πλάστης του άριστουργήματος τούτου της πλαστικής τέχνης. Έρέυνας τοιαύτας έκαμον μεταξύ των άλλων και δύο διάσημοι της εποχής άνδρες, ο Ρέιναχ άρχαιολόγος εν Παρισίσις και ο Μάλερ καθηγητής εν Πράγα.

Αι έρευναί του Ρέιναχ κατέληξαν εις το συμπέρασμα ότι το έργον δεν άνήκει εις μαθητήν του Πραξιτέλους, αλλά εις τον Πελοποννήσιον γλύπτην Λυσίππον.

Τήν γνώμην αυτήν ο διακεκριμένος άρχαιολόγος στηρίζει επί της μεγάλης όμοιότητος, ή όποία παρατηρείται μεταξύ της ύψους, της στάσεως και της εν γένει έργασίας της Αφροδίτης και άγάλματος παριστάνοντος εφρηθον, ως και κεφαλής νεάνιδος, έργων άμφοτέρων του ίδιου Πελοποννήσιου γλύπτου Λυσίππου.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Την 17ην Δεκεμβρίου ήρθε ενώπιον του Κακουργιοδικείου Αθηνών, συνεδριάζοντος εν τη αίθουση του Βαρθακειού Λοκείου, ή δίκη επί της δολοφονίας του άειμνηστου Θ. Π. Δηλιγιάννη, διά την όποιαν κατηγορούνται οι Άντιών. Κωσταγερακάκης ως άυτονογός και Γεώργ. Μησιόας ως ήθικός άυτονογός.

Το δικαστήριον των συνόδων άπετέλεσθη εκ των κ. κ. Κομματιαρέα, ως πρόδρον, Βιάζον και Κανέλλη, ως συνόδων. Την έδραν του Εισαγγελέως κατείχεν ο άντιεισαγγελέας των Έφετών κ. Τοέλλος.

Συνήγοροι του κατηγορουμένου Γ. Μησιέα παρόντων οι κ.κ. Κωνσταντιόπουλος, Αναστασόπουλος, Μοντιζουριδής, Παυλόπουλος και Κουλουμβάκης. Το έίρον των κατηγορουμένων Κωσταγερακάκη, συνήγορος διωρίσθη εξ έπαγγελματος ο δικηγόρος κ. Αντωνόπουλος.

Και άφου εξητάσθησαν περί τους έκατόν μάρτυρας και εξετιμήθησαν τόσαι άσχημίαι, αίνηνδώς άνεβλήθη ή δίκη διαταχθεισών κρεισόσων άποδείξεων. Ως εν είχεν όρεξιν ο κόσμος να ιδή άλλην μίαν φοράν αυτόν τον βόρβορον.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

Το φως.—Όπως ο άήρ όυτω και το φώς ειναί άπαραίτητον εις την ζωήν του ανθρώπου και όλων των ένοργάνων ζώων. Άνευ του ήλιου, του μεγάλου τούτου δοτήρος του φωτός, δεν θα ύπήρχε ζωή εις την Γήν. Το ήλιακόν φώς έχει θαυμασίας εξυγιαντικές ιδιότητες επί του ανθρώπινου οργανισμού. Παρέχει εις το αίμα και εις το νευρικόν σύστημα μεγίστην ζωικότητα, τονώνει το χρώμα του προσώπου, πλουτίζει τα αιμοσφαίρια, φρονείει πάντα τα νοσογόνα μικρόδια και εν γένει έπιδρά ευεργετικώτατα επί της λειτουργίας της φυσιολογικής ζωής. Είναι δε σοφωτάτη ή παροιμία ότι «εις όποιον άπίτι δεν μπαίνει ήλιος, μπαίνει ο γιατρός», διότι πράγματι ο ήλιος διά της ζωογόνου ιδιότητός του προλαμβάνει τάς νόσους και καθιστά περιττήν την παρουσίαν του γιατρού.

Δεν θα έπεκταθώμεν επί πλέον, άπαριθμούντες τάς θαυμασίας ιδιότητας του ήλιακού φωτός, διότι θα έχειράζοντο πολλά στήλαι της «Εικονογραφημένης». Άρκει μόνον να είπωμεν ότι έσγάτως ή Έπισητήμη άνήγγαγεν εις ύψιστην περιωπήν την ήλιθεραπειάν, αι δε παρατηρήσεις των φυσιολόγων άποδεικνυσουν ότι μεταξύ των μεγαλύτερων πλανών της ανθρωπότητος ειναί και ή έπικρατούσα ήλιοφοβία, ή όποία χανώνει το νευρικόν σύστημα και καθιστά τον οργανισμόν ευαίσθητον εις τάς προσβολάς των διαφόρων άσθενειών. Είναι μιν άληθές ότι ή υπερβολική έπιδρασις του ήλιακού φωτός δυνατόν να έπιφερή έννοτε και παθολογικά φαινόμενα, το τούτουον όμως συμβαίνει μόνον εις οργανισμούς εξησθενημένους εκ του άλκοολισμού. Και διά τάς έπιθυμώσας λευκάζον υπερβολικά το πρόσωπον πιθανόν ο ήλιος να ειναί εν μέρει όχληρός, με τον ζωηρόν χρωματισμόν, τον όποιον προσδίδει, αλλά το τούτουον, εκτός του ότι δεν ειναί και άπόλυτως άποκρουστικόν, δυνατόν και να μετριάζεται διά της χρήσεως πλατυγύρων πύλων και άλεξηλίων. Άλλως τε το «μέτρον χρών των άρχαίων» πρέπει εις όλα να το λαμβάνωμεν ύπ' ύψιν. Όπωςδύποτε αι ώραιαι μας πρέπει να σκεφθούν καλώς ότι εκείνο, το όποιον κατέστησεν αυτάς άσθενές φύλον ειναί ή άεροφοβία και ή ήλιοφοβία. Άς λάβουν τούτο ύπ' ύψιν διά να γίνουν και ώραιον άλλα και ισχυρόν φύλον, όπως ήσαν αι άρχαίαι Έλληνίδες.

Το νερό.—Αν ο άήρ και το φως ειναί άπαραίτητα εις την ζωήν, το νερό ειναί άπαραίτητον εις την διατήρησιν και την καλήν ανάπτυξιν των όργάνων μας.

Χωρίς νερό δεν ειναί δυνατόν να ύπάρξη άπόλυτος καθαριότης, ήτις ειναί αναγκαία όχι μόνον διά την διατήρησιν της ώραιότητος, αλλά και της υγείας του οργανισμού.

Το νερό ειτε έσωτερικώς ειτε εξωτερικώς ειναί πολυτιμώτατον διά την υγείαν και ευρωστίαν έπομένως και την ώραιότητα. Τα διάφορα λουτρά, θερμά, χλιαρά, ψυχρά—περί ών θα κάωμεν λόγον περαιτέρω—ένιχνούν θαυμασίως και ποικιλοτρόπως το σωμα και το νευρικόν σύστημα διά δε της καθαριότητος καλλύνουν αυτό. Πινόμενον το ύδωρ έσωτερικώς άνα 1—1 1/2 όκων καθ' εκάστην, συντελεί εις την διατήρησιν της νεότητος και προσδίδει δρασερότητα και κάλλος εις την ύψιν. Αι Ίαπωνίδες, αι όποίαι θαυμάζονται διά την άβρότητα και λιπαρότητα του δέρματός των, άπεδείχθη ότι όφελουν τούτο εις

ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Άληθινά άριστοτεχνήματα ειναί τα κεντήματα, τα όποια φιλοτεχνούν αι μηχαναί Σίγγερ. Τα κεντήματα αυτά έγιναν τώρα πολύ της μόδας και αι κυρία της καλής τάξεως προμηθεύονται μηχανάς Σίγγερ και διδάσκονται παρ' ειδικών νεανίδων, τάς όποίας κατήρτισεν άπο καιρού το ένταθα πρακτορείον. Άλλά και εις τάς έπαρχίας μετεδόθη ή μανία αυτή των κεντημάτων διά των ύποπρακτορείων της εταιρίας Σίγγερ, και το ένταθα κεντρικόν πρακτορείον δεν προσθάνει κυριολεκτικώς να παρασκευάζη διδασκαλίαν του κεντήματος, παρέχον έργασίαν έντιμον και άρτον εις άρεκά άπορα κοράσια.

Έκει εις την όδον Άριστοειδον όπου ειναί τα γραφεία του, άληθινά γραφεία Τραπεζής, διατηρεί ειδικήν αίθουσαν διδασκαλίας, όπου με δωδεκάδα κοινών ραδιομηχανών εξασκούνται και διδάσκονται διαρκώς διά να άποισταθον κατόπιν εις τάς έπαρχίας.

Η συλλογή την όποιαν έχουν καταρτίσει έως τώρα ειναί πλουσιωτάτη. Τέλεια δε τα έργα. Μέσα εις την αίθουσαν αίτην της διδασκαλίας, την όποιαν βλέπον οι άναγνώται μας εις δύο παραθεθειμένα τίκόνια, φηγοράρον οι Βασιλείς μας, οι πολιτευόμενοι μας, ο Τρικούνης, ο Δηλιγιάννης, ο κ. Θεοτόκης, ο κ. Ράλλης, αι έστεμμένα κεφαλαί όλου του Κόσμου, άνώτεροι κυριολεκτικώς και έπιτυχεστέροι φωτογραφίαι, με άρμονικότητας ακίας, ύποσκιάματα και φώτα, κινούσαι τον θαυμασμόν άληθώς.

ΓΙΑΤΙ;

Μόλις γεννιέται το παιδί το κλάμμα προταρτίζει, όσαν να νοιώθη τά πικρά τα βάσανα του κόσμου, κι' ή μάνα του στην άρχαλιά γλικά το νανουρίζει: «Μή κλαις, του λέει, άγάτη μου! Γιατί θακρούεις φώς μου;»

«Γιατί;» όρτά, και το μικρό δεν ξέρει ν' άπαντήση! «Άχ μά θα ξέρη το γιατί όταν μεγάλο κλάψη, πόνο όταν εύρη και καύμον όπου χαρά ζητήση όταν έλπίδες, όνειρα, γλυκειές άγάτες θάψη!»

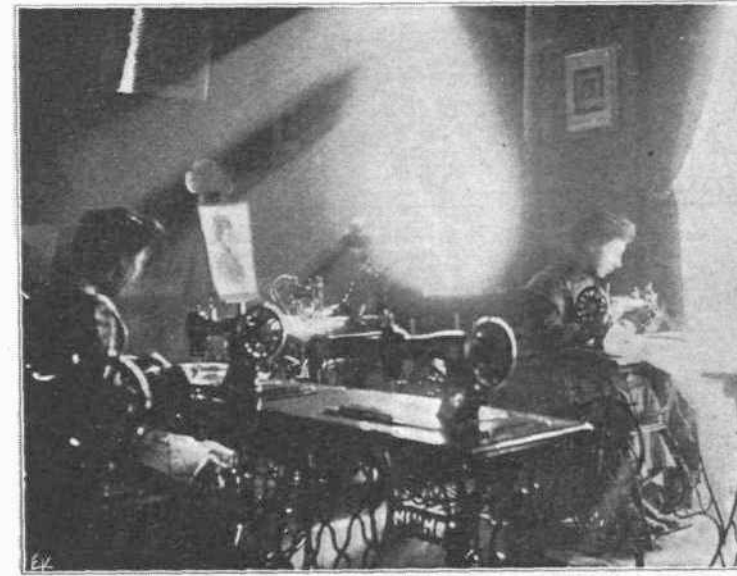
Θά ξέρη τότε γιατί κλαις στον κόσμο σάν κατήσης, κι' ίσως κι' αυτό τη μάνα του λυπητερά ρωτήση: «Άφ' ου τον κόσμο ηξερεις, γιατί να με γεννήσης;»

Και τότε ή μάνα στο παιδί δεν θάρρη ν' άπαντήση...

ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΙΜΕΤΑ

Table with 2 columns: Material and Price. Rows include Eau ou vin rouge (500 Gr), Alun (50), and Ecorce de chéne (500).

Βράζετε προηγουμένως τον φλοιόν της βαλκανιδίης μέχρις ότου εξατμισθή το εν τρίτον και κατόπιν προσθέτετε την στυπτηρίαν. Δύω ή τρία τοιαύτα ποδολούτρα, διαρκείας ήμισείας ώρας, άρκούν διά να εξαλείψουν τα χειμέτλα. Άν όμως τα χειμέτλα ειναί έξελακωμένα τότε το λουτρόν τούτο δεν όφελει. Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΣΙΓΓΕΡ.—ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ

την άβροθον ύδρωσπίαν και εις την συγκοτάτην, καθημερινήν χρήσιν των λουτρών. Εις την Ίαπωνίαν, όπως και εις την άρχαίαν Ελλάδα, το νερό ειναί εις κοινωτάτην χρήσιν, ή δε έρασημότης, ή δρασερότης, ή όρωμη και άντοχή των σημερινών Ίαπωνών παραβάλλεται με την των άρχαίων Έλλήνων. Εκτός τούτου το νερό άπεδείχθη και μέγας θεραπευτικός παράγωγος, έδημιουργήθη δε ειδικός κλάδος της υδροθεραπειάς με διαφόρους μεθόδους, εναντίον πλείστον νόσων. Άλλά περί τούτου δεν πρόκειται ένταυθα, άπλως δε το άνερέραμεν διά να ενισχύσωμεν την πρός το νερό ύπόληψιν του ώραιου φύλου.

Κίνησις.—Άλλά και τα δύο ταύτα θα ήσαν άνεπαρκή διά την τελείαν διατήρησιν και ανάπτυξιν της υγείας μας, άν ή Φύσις δεν έδιδεν εις ήμάς και την κίνησιν.

Έάν φαντασθώμεν την ανθρωπότητα εν άκίνησιν, το τούτουον θα ίσοδυνάμει με παραλυσίαν, με θάνατον, με σβύσιμο. Η κίνησις ειναί ή καθιστώσα έμφανή την ζωήν και φέρουσα εις έπικοινωνίαν τα ζώντα αντικείμενα. Προσέτι δε παρέχει ήλεκτρο-μαγνητικές δυνάμεις, αι όποίαι ειναί άπαραίτητοι εις την λειτουργίαν της οργανικής ζωής.

Μεταξύ των πρώτων εκδηλώσεων της κινήσεως δυνάμει να καταλείωμεν το περιπάτημα και την γυμναστικήν.

Πάν ότι εμβάλλει εις κίνησιν τα διάφορα όργανα του σώματος ειναί εκδηλώσεις ζωικαι άπαραίτητοι εις την διατήρησιν της υγείας. Η γυμναστική ύψ' όλας αυτές τάς μορφάς, κυρίως δε ο περιπάτος—ή τελειοτέρα εξ όλων, κατά το λέγειν Άγγλου ύγεινολόγου—δαστις και άμορκει πλέον παντός γυμνάσματος εις το ώραιον φύλον, έχει μεγίστην σημασίαν εις την ανάπτυξιν των ζωικών δυνάμεων του οργανισμού. Η άκίνησία των μελών του σώματος έπιφέρει έκλειψιν της ζωικότητος αυτών, μαρμαρόν και βαθμιαίαν νέκρωσιν των κυττάρων έντεθεν δε αι ροδεραί συνέπεται του άρθρισμού υπό τάς ποικιλοτάτας και σοβαροτάτας αυτού μορφάς.

Βκτός τούτου όμως ή κίνησις, ο περιπάτος δηλαδή, άποβλέπει και εις την εύγραμμον διαμόρφωσιν του σώματος και εις την διατήρησιν της άρμονίας και της αναλογίας των μελών του. Καθημερινός δίωρος περιπάτος εις οιανδήποτε εποχήν και με οιονδήποτε καιρόν ειναί άπαραίτητος διά την υγείαν, την ευξίαν και την διαρκή ανθρωπότητα του οργανισμού.

Άέρας, ήλιος, νερό και κίνησις, ίδου τα τέσσαρα θεμελιώδη κεφάλαια της υγείας και ανθρωπότητος του οργανισμού.

Εις προσεχή φύλλα θα πραγματευθώμεν ειδικώτερον περί του ζητήματος της ύγιεινής του ώραιου φύλου.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΣΙΓΓΕΡ.—ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ.—Εις κομψώτατον και πολυτελές τεύχος, πλούσιον και εις εικόνιας έξεδόθησαν υπό της Έπιτροπής του Αρχαιολογικού Συνεδρίου τα πρακτικά του κατ' Απρίλιον έ. έ. συγκροτηθέντος ένταυθα Α' Διεθνούς Αρχαιολογικού Συνεδρίου.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΠΟΜΠΗ

ΥΠΟ ΣΤΕΦ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

'Ο ΧΕΙΜΩΝ έρχεται! Τό άναγγέλλει ό καστανάς και ό σαλεπτζής τού κρατεί τό ίσο.
 'Η πρώτη βροχή δροσίζει τους δρόμους την ακολουθεί ή βροντή, ή άστραπή και ό κεραυνός.
 'Ο καλός φίλος, ή όμπρέλλα, εις ενέργειαν.
 'Επικουρεί τό αδιάρροχον και κάποτε τό άνίσχυρον μαντύλι του λιμοκοντόρου.

'Η λάσπη άπλώνεται παχειά παχειά στους δρόμους.
 'Η γαλόσσες βγαίνουν στη μέση.
 'Εμφανίζεται το πρώτο κρύο.
 τό άγαπητό παλαιό παιτό της Μλοδμ που τό άποκρούει και ή φωτιά.
 Τό μικρό καλοκαιράκι με την λιπαράδα και την τεμπελιά.
 'Εμφανίζεται τό συνάχι

και ένοσηπται ή λιμφλονέντζα.
 Και ό χειμών πλέον ένθρονίζεται.
 Μας επισκέπεται ή λευκή νύμφη του Βορρά.
 Τήν ψάλλον οι ποιητάι και οι χρονογράφοι των έφημερίδων.
 Τά ξύλα, τά κόν και τά κάρβουνα με την άσφυξίαν από τό χέρι, συμμαχούν

με τά εκατοστάράκια διά να άποκρούσουν τό κρύο.
 'Η κουρκουσοφρα βεγγίρα είναι εις την δόξαν της.
 οι άκόλουθοι της, τό μάου, τό σάκι και τό ντόμινο συνδυάζονται.
 με τον χορόν και τά πτεροτά πόδια του και... της χιονίστρας.
 Τό Ρωσικόν σαμοβάκι βράζει από τον θυμόν του όταν βλέπει την 'Ιαπωνικήν τσαγγέραν.
 'Ερχονται αι έσραι ή χαρά των μικρών και των αδηφάγων φίλων.

'Η πρωτοχρονιά με τά δώρα, τά Φώτα,
 'Η 'Αποκρά με τά άνοστα άστεια του Πιερότου,
 αφήνει την θέσιν της εις την Σαρακοστήν με τά σκόρδα, τόν ταραμάν, τά κρομύδια και τά φασόλια.
 'Ο Χειμών πλέον έτοιμάζεται να φύγη
 και εις την εμφάνισιν της πρώτης άνοσιέτατης ψάδας αφήνει την θέσιν του εις τό ΕΑΡ.